

ΟΙ ΤΡΙΛΛΙΕΣ ΠΟΥ ΣΒΗΝΟΥΝ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Φίλε, του φθινοπώρου ήρθεν η Ώρα
στην πόρτα μου έξω. Κίτρινο φορεί
στεφάνι από μυρτιά. Στα νικηφόρα
χέρια της μια κιθάρα θλιβερή,

Κιθάρα παλαιϊκή που κλει πληθώρα
μέσα της ήχους και ήχους. Ιερή
κοιτίδα. Κάθε πόνος, κάθε γνώρα
που ήταν γλυκιά και γίνηκε πικρή,

Ήχος μέσ' στην καρδιά της αποστάζει.
Φίλε, του φθινοπώρου η Ώρα εκεί
στην πόρτα μου ήρθε δίχως να διστάζει

Και το κιθάρισμά της πότε πότε
σα νάτανε η φωνή σου η μυστική
τους στίχους σου που μου τραγούδαες τότε.

[Κ' ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΩΡΑΙΑ...]

Κ' ήταν μια νύχτα ωραία και στη ματιά σου
και στα τραγούδια σου. Ήτανε γλυκιά
μια νύχτα στα τραγούδια τα παληά σου
γεμάτη αστέρια, νύχτα ξωτικιά.

Η μόνη αγάπη μέσ' στη μοναξιά σου,
τόσο όμορφη, τόσο υποβλητικιά,
έγινε πάθος μέσα στην καρδιά σου,
μέσ' στην καρδιά σου την ερημικιά.

Αχ, τα παληά τραγούδια σου που κλαίγαν
Κ' ήτανε τόσο ανείπωτα γλυκά
και τόκρυβαν σεμνά και δεν το λέγαν.

Αχ, τα παληά σου τα τραγούδια πούνε
θλιμμένα σαν αγάπης μυστικά,
σαν άνθη δακρυσμένα που σιωπούνε.

[ΗΡΘΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ...]

Ήρθα μια μέρα, οδηγημένη απ' την ιερή σου
αγάπη, εμπρός στο κύμα το γλαυκό
και μ'άφησες τότε να ιδώ τη φλογερή σου
πληγή στο στήθος σου το νεανικό.

Τότε μου μίλαες με την ήσυχη φωνή σου
για τη ζωή σου, ατέλειωτο κακό
κι' ως ένοιωθες βαθιά πως φτάνω ως την ψυχή σου,
ανάβρυξε το δάκρι σου γλυκό.

Κ' ήταν χαράς χαρά να κλαίμε τραγουδώντας
στην ίδια λύρα, μάντεμα πικρό
τη μοναξιά μας και σάμπως λησμονώντας,

Με τι χαρά το μέτωπό σου να ραντίσω
με τον πικρό της θάλασσας αφρό,
πέρα τα κύματα έτρεχα να προϋπαντήσω.

[Κ' ΗΡΘΕ ΜΟΙΡΑΙΑ...]

Κ' ήρθε μοιραία του φθινοπώρου η Ώρα,
ανάμεσό μας στάθη σκυθρωπή,
μας άφησε τ' ανταλλαγμένα δώρα
και το γιατί χωρίς να μας το πη

Μας έρριξε στο δρόμο προς τη χώρα
με γρήγορο το χέρι ως αστραπή.
Μαζί στον κόσμο μα μονάχοι τώρα,
μια μοναξιά σαν τάφου σιωπή.

Μόνο έφτανε ο αχός του τραγουδιού σου,
μία ανάστερη νυχτιά χωρίς πνοή.
–Αχ, πούνε η νύχτα εκείνη του παλιού σου

Του τραγουδιού, μια προσμονή κρυμμένη;
Μ' έφτανε ο αχός... Δε σώνεται η ζωή
όταν του τάφου η πόρτα είχε ανοιγμένη.

[ΜΕ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ...]

Με της σιωπής τα κρίνα που λυγούνε
μέσα στα νικημένα μου τα χέρια,
με τις σκέψεις που μάταια κυνηγούνε
η μια την άλλη πέρα από τ' αστέρια,
Με τα μάτια που κάτι νοσταλγούνε,
κάτι που μου είνε αγνοημένο πλέρια,
σα να μη βλέπουν, σα να μην αλγούνε,
εξαϋλωμένα μάτια, μάτια αιθέρια,

Στέκω οραματισμένη και πιστεύω.
Δεν ξέρω τι πιστεύω. Ξεφυλλίζω
τα ποιήματά σου κι' όλο μεσιτεύω.

Στη σκέψη σου και στη βουλή του απείρου.
Κι' όπως ποτέ τα μάτια δε σφαλίζω
ξέρω πως πια δεν είνε απάτη ονείρου.

[ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ Η ΩΡΑ...]

Του φθινοπώρου η Ώρα έχει καθήσει
στην πόρτα μου. Το βλέμμα της υγρό
γεμάτο από το απόκοσμο μεθύσι,
πλανιέται σε ασφοδέλων τον αγρό.

Τι σκέψη στη ματιά της νάχη ανθίσει,
τι ονειροπόλημα λυπητερό;
Στην όψη της σκιές έχουν μαδήσει
Κ' είνε το στόμα της τόσο πικρό...

Μα όταν κατέβη το γαλήνιο βράδι
θα με καλέση αμίλητα, γλυκά,
να την ακολουθήσω στο σκοτάδι.

Το βήμα της βουβό και βέβαιο θάναι,
μα η πίστη μου θερμή, πως μυστικά
τα βήματά μου σένα ακολουθάνε.

ΓΙΑΤΙ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕΣ

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν.

Μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάη
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες.

Γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες
και μου άπλωσες τα χέρια
κ' είχες μέσα στα μάτια σου το θάμπωμα
- μια αγάπη πλέρια,
γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες

έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλευες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

ΣΕΜΝΟΤΗΣ

Την ομορφιά που κλείνω μέσα μου
κανείς δεν θέλω να τη νοιώση.
Δε θα μπορούσε να τη σίμωνε
χωρίς γι' αυτό να τη πληγώσει.

Έχω ένα κρίνο, κρίνο ολάνοιχτο
χωρίς καμμιά σκιά στην όψη.
Καμμιά ηδονή δεν επεθύμησε
να το φιλήση, να το κόψη.

Έχω ένα ρόδο που ζυγιάζεται
πάνω στην ίδια του τη φλόγα
κ' είναι σα νάγινε ολοκαύτωμα
και να σιωπούσε και να ευλόγα.

Μια μαργαρίτα πούνε αμφίβολη
μ' όλο το ναι που λέει η καρδιά της.
Μόνον αφήνει να λικνίζεται
παθητικά την ομορφιά της.

Κι' άλλα λουλούδια πούνε σύμβολα
κι' άλλα μονάχα που μεθούνε,
μα τόσο είνε όλα λεπτοκάμωτα,
φανταστικά μόνον ανθούνε.

Την ομορφιά που κλείνω μέσα μου
κανείς ποτέ δε θα τη νοιώση.
Κι' αν την πληγώσει θάναι ανίδεος
κι' ούτε γι' αυτό θα μετανοιώσει.

ΑΧ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Αχ, η καρδιά μου νοσταλγεί,
τώρα που φεύγει η μέρα,
το ροδινό ξημέρωμα,
τον ήλιο, τον αιθέρα.

Τα παιδικά χαμόγελα,
το κύμα που απαντούσε
στο φλοίσβημα της πρόσχαρης
φωνούλας μας που αχούσε.

Τη βάρκα που λικνίζοταν
στη μέθη μας του ονείρου,
το αβρό τραγούδι που έσμιγε
τη σιγαλιά του απείρου.

Τη χαραυγή που ρόδιζε
τα σεντεφένια πλάτια,
την πεθυμιά την άχραντη
στ' αγγελικά μας μάτια.

Αχ, η καρδιά μου νοσταλγεί,
τώρα που η μέρα σβήνει,
της ομορφιάς το πέρασμα,
τη νειότη που μ' αφήνει.

ΕΛΑ ΓΛΥΚΕ...

Έλα γλυκέ, κι' αν φτάνη η νύχτα
και το σκοτάδι δε σ' αρέσει,
αστέρινο θαμπό στεφάνι
η αγάπη μου θα σου φορέσει.

Στο ταραγμένο μέτωπό σου
αργά τα δάχτυλα θα σύρω
κι' ό,τι είνε πάθος στην καρδιά σου
θ' ανθίσει δάκρια και μύρο.

Θα σου καρφώσω ένα λουλούδι
τ' όνειρο πάνω στην καρδιά σου,
θα πλέξω τα ξερά τα φύλλα
με τα κατάχλωρα μαλλιά σου.

Το δέσμιο πόθο μου θ' αφήσω,
μια πεταλούδα ναρκωμένη,
κ' έτσι στα χείλη σου θα νοιώσης
κάτι σα γύρη να σου μένει.

Έλα γλυκέ κι' ας φτάσει η νύχτα.
Θα φέγγη η νειότη σου με θλίψη
το σκοτεινό να υφαίνω πέπλο
που ηδονικά θα με καλύψει.

ΟΝΕΙΡΟ

Δε μ' έφτανε ούτε καν αχός
μέσ' στη ζωή που ζούσα.
Κ' η θύμηση λιγόθυμη
των όσων αγαπούσα.

Κ' ήρθε η ματιά σου γελαστή
εαρινή ελπίδα
και για τα που μου λείψανε
μου μίλησε μ' ελπίδα.

Μα είνε οι χαρές μας φτερωτές
και το φθινόπωρο είνε
μέσα στην ίδια μου φωνή
που σου φωνάζει: μείνε.

Και της ματιάς σου ο γελαστός
ήλιος θα βασιλέψη
και τ' όνειρο θα ξεχαστή
προτού καν αληθέψη.

ΓΙΑΤΙ ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΚΑ

Γιατί δε θέλει η αυγή να μου γελάσει
κι' απόκρυψε τη ρόδινη μορφή;
Γλυκό τ' όνειρο σήμερα έχω πλάσει
κει που έχει άνανθο τ' όνειρο ταφή.

Όμως καμιά δε θα μου δώσει ελπίδα
και μένει με το πένθος στη στολή,
με μια μαβιά στην όψη της αχτίδα
που πνίγεται στα δάκρια θολή.

Ω, νάχε θυμηθή πως κάποια μέρα
στον άνεμο το φθινοπωρινό
είχα ποθήσει το γαλάζιο αιθέρα
του ονείρου, πριν σημάνη εσπερινό.

Και νάρθη εκεί στερνά που θάχη γύρει
πικρή η ζωή μου κι' άνανθη, γλυκά
να μου χαμογελάσει και να σπείρη
τα ρόδινα του ανθού της μυστικά.

ΜΕΣ' ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ...

Μέσ' στο σπιτάκι μου ήταν μια φορά
της ξεγνοιασιάς το μύρο.
Και γω ήμουν το τραγούδι με φτερά
που ξεπετιόταν γύρω.

Μα λίγο λίγο πίκραινε ο σκοπός
στα παιδικά μου χείλη
και σάμπως ένας χρόνος αγριωπός
νάχε άξαφνα ανατείλει.

Λυγίστη του πατέρα μου η βουλή
στα θαλασσιά του μάτια
κ' έκλεισαν σα να βάρυναν πολύ.
Μέσ' στ' άφωνα δωμάτια,

Περήφανη η μητέρα μου κι' ορθή
στα πλουμιστά σαντάλια,
λες άφησε η ψυχή της να παρθή
στοχαστική σαν ντάλια.

Και τα παιδιά της πίκρας το γραφτό
να ζουν και να σωπάνε
και φύλλα απώνα ανώφελο φυτό
σκορπίστηκαν και πάνε.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Κρυφά, βουβά τα δάκρυα του καημού
στέγνωσαν στα χλωμά τα μάγουλά μου
και στάθηκα το νόημα του χαμού
ζητώντας άθελά μου.

Και στάθηκα ρωτώντας το γιατί
στα πλούσια, στα περήφανα στολίδια
κ' είπα, νάταν η αγάπη τάχα αυτή;
η ζωή μην ήταν η ίδια;

Και στάθηκα ρωτώντας το γιατί
εκεί που άλλοτε η νειότη μου ευωδούσε
κι' άκουσα μια φωνή, μια βαρετή
φωνή που προβοδούσε.

Κ' έμεινα εκεί στημένη, ως που σιγά
το ρώτημα σε γέλιο απολιθώθη
και το βαθύ σκοτάδι που σιγά
στα μάτια μου καρφώθη.

Καμμιά φωνή δε φτάνει απ' τα πολλά
τα δυνατά πριν 'πο μένα πήγαν.
Οι γνωστικοί με κύτταξαν καλά
κ' είπαν πως είμαι φάντασμα και φύγαν.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Ποια μοίρα να μου ετοίμασε το πέρασμα,
ποιο πνεύμα μ' έχει πάρει,
τη νύχτα απόψε τη φθινοπωριάτικη
μ' ένα μεγάλο θλιβερό φεγγάρι.

Στον κήπο του Ζαππείου, φωλιά του έρωτα;
Εγώ μια σκιά που σέρνεται στο χώμα,
ένα φύλλο που πια τη ρίζα του έχασε
και που το παίρνει ο άνεμος ακόμα.

Έρημα τα δρομάκια, έρημοι οι πάγκοι του.
Το σπάνιο φύλλωμα σωπαίνει
αμφίβολα. Προ μιας στιγμής εφύγανε
οι ερωτευμένοι.

Εδώ ένας νέος σκυθρωπός ετοίμαζε
κάποια χαρά στην παθιασμένη ζωή του.
Φιλούσε ενός μικρού χεριού τα δάχτυλα
μεθούσεν η συλλογή του.

Εκεί, κάποιος ποτέ που δεν επέστεψε
ζητά απ' τα ωραία χείλη
το μάταιον όρκο. Πόσο πιο καλλίτερα
νάτανε σιωπηλά και να τα εφίλει.

Εδώ, πάνω σ' αυτό το αρχαίο μάρμαρο
είχε καθήσει η κόρη
κ' ένας άντρας ξανθός σαν ήλιος, το είδωλο
της αγάπης εθώρει.

Κάποιος, μέσ' στις σκιές που όλο βαθαίνουνε,
ένας θεός που εξιλασμό ζητούσε,
μιας παρθένας το σώμα ξέσκεπο άπλωσε
και της νύχτας τα πνεύματα καλούσε.

Στον πάγγο που το βάρος τον γονάτισε
τον έδειρε μια τρικυμία,
κλαίγανε, κλαίγαν δυο ψυχές που αρρώστησαν
και δεν τους δίνει η αγάπη τους χαρά καμμία.

Τόσα φιλιά και κρυφοαναστανέγματα
σε μια στιγμή πως σβήσαν!
Το αγέρι του φθινόπωρου δυνάμωσε
κ' οι ερωτευμένοι φύγαν και μ' αφήσαν.

Να, μόλις φύγαν. Μένει ακόμα το άρωμα
τριγύρω εδώ χυμένο.
- Και γω μια σκιά που δε θα με υποψιάζονταν
κανείς, τι θέλω εδώ, τι μένω;

«ΣΩΤΗΡΙΑ»

Ας περάσει πια η μέρα με το φως της.
Η νύχτα γιατί τόσο αργοπορεί;
Στων πεύκων τις σκιές μια πολυθρόνα
με καρτερεί.

Των θαλάμων θα σβήσουνε τα φώτα
κι' ο ύπνος θάρθη σα λιγοθυμιά.
Ένα αδειανό κρεβάτι, εδώ δίνει
εντύπωση καμμιά.

Θα με διπλώση το σκοτάδι κι' όπως
μεσ' στις βαθιές σκιές θα μπερδεφτώ,
πως είμαι θα πιστέψω πάλι κάτι
από τον κόσμο αυτό.

Μέσα στο φόβο θα βαθαίνει η νύχτα
όταν ο άνεμος θάρθη ξαφνικά.
Ο ευκάλυπτος τα μαλλιά του θα τινάξει
και των ονείρων μαζί τα μυστικά.

Το μυστικόν αγώνα θα γροικάω
του φθινοπώρου, ανίκητος εχθρός.
Θα με λικνίζει χαρωπό τραγούδι
ο απελπισμένος θρός.

Κι' αν δεν την καρτερώ, ξέρω πως θάρθη
η γάτα αυτή που νυχτοπερπατεί,
μια γάτα που δεν ξέρει τι είναι χάδι
και δεν το δίνει και δεν το ζητεί.

Στα πόδια μου κοντά κάθεται μόνο,
αδιάφορη στο κρύο το παγερό,
διακριτικά το βλέμμα μου αποφεύγει
κι' είναι σα να με ξέρη από καιρό.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Στην ακοίμητη Σκιά του Ιωσήφ Ραφτόπουλου

Του φθινοπώρου η πνοή περνάει
στα δέντρα που δεν τα φοβίζεται
καταστροφή.
Ο ευκάλυπτος την κυβερνάει,
μιλούν σα φίλοι και λυγίζει
τη νέα κορφή.

Ο πεύκος άκουε μεθυσμένος
κάποιονε θρύλο που θρηνούσε
μέσ' στα κλαδιά.
Θυμάται που συλλογισμένος
ο ερωτικός ποιητής περνούσε,
όλος καρδιά.

Τα μάτια του γέμιζε ο πόνος.
Στα σφραγισμένα χείλη ανθούσε
το χλωμό φως.
Ο ποιητής περνούσε μόνος.
Του τραγουδιού του ακόμη αχούσε
ο στεναγμός.

Μα τώρα σιώπησε η καρδιά του
και μόνον ο έρωτάς του μένει
και περπατεί.
Και όλοι μας λέμε είναι η σκιά του
που τριγυρίζει· είναι η θλιμμένη
σκιά του ποιητή.

ΓΛΕΝΤΙ

Σ' ένα γλέντι με κάλεσαν οι σύντροφοι.
Δε θ' αρνηθώ. Θα πάω να λησμονήσω!
Θα φορέσω το κόκκινό μου φόρεμα
και την ίδια ομορφιά μου θα φθονήσω.

Το νεκρό πάχω μέσα μου περήφανα
και στοργικά μαζί μου θα τον πάρω.
Θάμαι σα χαρωπή, σα μυστικόπαθη
θάμαι μία αποσταλμένη από το Χάρο.

Οι μελλοθάνατοι σύντροφοι στο γλέντι τους
κι' αν πίνουνε κρασί δε θα μεθούνε.
Μια κατάρα θα στέκεται στο πλάι τους
μα θάμαι ωραία και δε θα υποψιασθούνε.

Έπειτα ένα τραγούδι θα ζητήσουνε
μήπως σε μια χλωμή χαράν ελπίσουν,
μα τόσο αληθινό θάν' το τραγούδι μου
που σαστισμένοι θα σωπήσουν.

ΧΑΜΟΓΕΛΑ

ΒΡΑΔΙ

Καλώς το, που ήρθε το άφωτο βραδάκι
έτσι απαλό, σα χάδι, να μ'αγγίξει
και τη σκέψη μου αγάλια να τραβήξει
στο σκοτεινό, στο ατέλειωτο δρομάκι,

Κει που όλες οι χαρές μου καρτερούνε
το πέρασμά μου εκείθε σιωπηλές,
ωραίες, ελκυστικές κι' άπιαστες, λες
του ονείρου τα χρυσά φτερά φορούνε.

Καλώς το, που ήρθε σαν τη καλωσύνη
το κουρασμένο βλέμμα μου να σβήση
και την ψυχή μου ελεύτερη ν' αφήση
ν' απλωθή πέρα ως πέρα στη γαλήνη.

ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ

Κοντά σου δεν αχούν άγρια οι άνέμοι.
Κοντά σου είνε η γαλήνη και το φως.
Στου νου μας τη χρυσόβεργην άνέμη
Ο ρόδινος τυλιέται στοχασμός.

Κοντά σου η σιγαλιά σα γέλιο μοιάζει
που αντιφεγγίζουν μάτια τρυφερά
κ' αν κάποτε μιλάμε, αναφτεριάζει,
πλάι μας κάπου η άνεργη χαρά.

Κοντά σου η θλίψη ανθίζει σα λουλούδι
κι' ανύποπτα περνά μέσ' στη ζωή.
Κοντά σου όλα γλυκά κι' όλα σα χνούδι,
σα χάδι, σα δροσούλα, σαν πνοή.

[ΓΙΑ ΔΕΣ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...]

Για δεξ αγάπη μου μακριά, πόσο μακριά είναι οι κήποι
και κρίμα, δεν είναι ούτε αυγή και μόλις ξεκινάμε.
Θα μας ρημάξει η κακωσιά και θα μαράνη η λύπη
την ακριβή μας τη χαρά, πως ταιριασμένοι πάμε.

Στέρξε να μείνουμε σε μια του δρόμου μας γωνούλα,
κάτω στον ήσκιο μιας εληιάς –ήσκιε μου εμπιστεμένε.
Και γω θα δης με των φιλιών τη δροσερή πηγούλα
θα σου γιομίσω την καρδιά λουλούδια, αγαπημένε!

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ωχρή πορφύρα! Και το δάκρι μαγικό
πετράδι έχει γενή στη φορεσιά σας.
Τι κι' αν φοράτε διάδημα βασιλικό
στη μαύρη χειμωνιά την ομορφιά σας.

Του ξανθού Ηλίου το φιλί διαβατικό
κι αν παίξη στα χρυσόξανθα μαλλιά σας,
δε θάναι ελπίδα, ούτε όνειρο θάναι γλυκό,
μόνο πιο κρύα θα νοιώστε τη χιονιά σας.

Ωχρή πορφύρα! Και ο βορηάς που το “ωσαννά”
σας τραγουδάει μ' όλα τα λουλούδια,
τα φύλλα σας μαδάει πριν μαραθούν.

Κι όσα πετράδια η πάχνη αφήνει ταπεινά,
δοξαστικά όσα η θύελλα τραγούδια,
στην άχαρη καρδιά σας δάκρια ανθούν...

ΠΑΝΤΑ ΓΥΡΙΖΩ

Πάντα γυρίζω εκεί προς τα χαράματα
της όμορφης αγάπης μας. Μην τύχη,
φοβάμαι, το μοιραίο να συντύχη
και φύγουν για τ' αγύριστα περάματα.

Θαρρώ ζωή της δίνω ανακαλώντας
τα πρωτινά φεγγοβολήματά της,
το ανόθευτο μεθύσι μας κοντά της
τα δώρα της περίσσια σπαταλώντας.

Κι' αναζητώ το βλέμμα σου γεμάτο
μιαν αφοσίωση αστέρευτη, σαν έννοια,
σαν έλξη νάταν όλο μαγνητένια,
τόσο όμορφο ήταν, τόσο ήταν γεμάτο.

Αχ! ο κρυφός καημός που μου κρατάει
τη σκέψη σκλαβωμένη στο πρωτάνθι,
ενώ γύρα μας περισσεύουν τάνθη
που αμέριμνα η αγάπη μας σκορπάει.

ΔΕΙΛΙΝΑ

Περνάει εμπρός μου η μέρα
σημάδι φωτεινό.
Και πάντα έτσι με βρίσκει
απάντεχο από πέρα
βαρύ το δειλινό.

Το φως σου θα στερέψης
ελπίδα μου χρυσή,
θα σε σιμώσουν οι ήσκιτοι
κ' έτσι μοιραία θα γνέψης
στο δειλινό και συ.

EIKONA

Στα μαλλιά κερδίζει πλάτια
η σκοτεινιά.
Και πιο κάτω μέσ' στα μάτια
η τρικυμιά.

Πέρα που στα χείλη ανάφτει
αχνό ένα φως,
μου έφυγε γοργά κ' εθάφτη
ο στοχασμός!

ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Είμαι το λουλούδι που σιγά το τρώει το κρυφό σαράκι.
Δε με τυραννάει το άγριο κακοκαίρι, όπως τάλλα εμένα
και της χλωμιασμένης μου όψης δε μαδάνε ένα ένα τα φύλλα.
Οι καλές οι μοίρες κ' οι κακές καρτέρι κι αν μώχουν στημένα,
σάμπως πεταλούδες να με τριγυρνάνε νοιώθω ανατριχίλα.

Είμαι το λουλούδι που σιγά το τρώει το κρυφό σαράκι.
Γέννημα και θρέμμα στην ψυχή μου μέσα το κακό φωλιάζει.
Και ζωή και χάρος είμαι, απ' τη γελάστρα τύχη δεν προσμένω.
Αψηλό κι ωραίο στήνω το κορμί μου κι' άλλο δε μου μοιάζει.
Όμως όταν δείξω τις πληγές μου στάστρα, θάμαι πεθαμένο.

ΧΑΜΕΝΑ

Προσμένω, είν' η ψυχή μου ελπίδα,
στη νύχτα την τρισκοτεινή
τον ήλιο τέτοιο που πρωτοείδα
εκεί αντικρύ μου να φανή.

Προσμένω που σημαίνουν τώρα
στριγγές φωνές το χαλασμό,
προσμένω την γαλήνιαν ώρα,
το βραδυνό χαιρετισμό.

Στην ξερασιά τώρα το χιόνι
πώχει σα σάβανο απλωθή,
το μακρεμένο χελιδόνι
προσμένω πως θα ξαναρθή.

Όλα προσμένω τα χαμένα
κ' η ελπίδα μάγισσα μια γρηά
μού λέει πως έρχονται ολοένα
οι σκιές που χάνονται μακριά.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ

I

Στον Άσπρο Πύργο,
στην πέρα χώρα,
κόσμος πουλάκια
κι' άνθη πληθώρα.

Τι περιβόλια
δροσιά και μύρα.
Το περιγιάλι
φωτοπλημμύρα.

Στον Άσπρο Πύργο
λες έχει αφήσει
όλα τα χάδια της
γλυκιά μια φύση.

Η γαλανή
τ' ουρανού γαλήνη
μέσα στο κύμα
τα μάγια λύνει.

Κ' έχει στα μάτια
κάθε κοράσι
το μαγεμένο
το ακροθαλάσσι.

Οι νιες κει πέρα
πώς περπατάνε
κ' έχουνε κάτι
σα να σκιρτάνε.

Κ' οι νιοι γλεντάνε
κ' έχουνε καμάρι
για τις ματιές τους
πούχουνε πάρει.

Κάθε ομορφάδα
γλυκιά και πλάνα
και μέσα σ' όλες
κ' η Μαριάννα.

Ω Μαριάννα
ποιος δε σε ξέρει;
Κάθε ματιά σου
κ' ένα νυχτέρι.

Το πέρασμά σου
ποιος θα χορτάση;
Το καρδιοχτύπι
και το γιορτάσι.

Μα η Μαριάννα
έχει μια θλίψη
σα να της έχουν
τα πάντα λείψει.

Καημός αγάπης
χρόνια τη λυώνει
κι' όλο θεριεύει
όσο παληώνει

II

Στον Άσπρο Πύργο
η αυγή προβάλλει
δεν την ξανάειδαν
με τέτια κάλλη.

Γλυκοξυπνούνε
τα μάτια ταίρια,
τώρα που σβήνουν
ψηλά τ' αστέρια.

Βγήκε το αγέρι
να περπατήσει
μέσα στους κήπους,
πριν να φωτίσει

Και θα κατέβη
στο ακροθαλάσσι
μ' όλα τα μύρα
που θάχει μάσει.

Μονάχα ας έρθη
γλυκά κι' αγάλι
πάνω στο κύμα
στο προσκεφάλι

Που τη λικνίζει
σαν κοιμισμένη
την πιο ωραία,
την πιο θλιμμένη.

ΣΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη,
όταν αντικρύ θανοίγη μέσ' στη γάστρα μου δειλά
ένα ρόδο –μια ζωούλα. Και θα μου κλειστούν τα χείλη
και θα μου κλειστούν τα μάτια μοναχά τους, σιωπηλά.

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα θλιβερή σαν την ζωή μου,
που η δροσιά της, κόμποι δάκρι θα κυλάη πονετικό
στο άγιο χώμα που με ρόδα θα στολίζη τη γιορτή μου,
στο άγιο χώμα που θα μου είνε κρεβατάκι νεκρικό.

Όσα αγάπησα στα χρόνια της ζωής μου θα σκορπίσουν
και θαφανιστούν μακριά μου, σύννεφα καλοκαιριού.
Όσα μ' αγαπήσαν μόνο θάρθουν να με χαιρετίσουν
και χλωμά θα με φιλούνε σαν αχτίδες φεγγαριού.

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη.
Η στερνή πνοή μου θάρθη να στο πη και τότε πιά,
όση σου απομένει αγάπη, θάναι σα θαμπό καντύλι
–φτωχή θύμηση του τάφου μου την απολησμονιά.

ΘΑ ΄ΡΘΗΣ ΑΡΓΑ

Ως πότε πια θα καρτερώ να ξαναρθής και πάλι
σαν από χρόνους μακρινούς και ξένες χώρες πέρα;
Λιγότεπε η ζωούλα μου και μέρα με τη μέρα,
ανήμπορη και τρυφερή, σβήνεται αγάλι αγάλι...

Άκου στα δέντρα πένθιμα πώς τρίζουνε τα φύλλα,
μηνάνε το φθινόπωρο. Δες, τ' ουρανού το χρώμα
το θόλωσαν τα σύννεφα... Μια κρύα ανατριχίλα
στα λουλουδάκια χύνεται... κι' αργείς, αργείς ακόμα!

Θαρθής αργά, με τη νυχτιά και με τον κρύο χειμώνα,
με το χιονοσαβάνωμα, με του βορηά το θρήνο
και δε θα βρης ούτε ένα ρόδο, ούτε ένα αθώο κρίνο
να μου χαρίσης... ούτε καν μια πένθιμη ανεμώννα.

ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΠΟΥΝ

Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως άνοιξε
παρά τα λυπημένα μου τραγούδια.
Σαν πεταλούδες οι χαρές με σίμωσαν
γιατί ήμουν δροσερή σαν τα λουλούδια.

Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως μέτωσε
παρά τα πικραμένα μου τραγούδια.
Οι έρωτες, αηδόνια μού τραγούδαγαν
γιατί ήμουν τρυφερή σαν τα λουλούδια.

Δε θα το πουν, πως γιγαντώθη ο πόνος μου
παρά τα σπαραγμένα μου τραγούδια.
Οι χαροκόποι ανύποπτα με σίμωναν
γιατί ήμουν σιωπηλή σαν τα λουλούδια

Δε θα το πουν, ο πόνος μου πως πέθανε
παρά τα σιωπημένα μου τραγούδια
και θα περνά η ζωή πάνω μου ξένοιαστη
πως έσβησα γλυκά σαν τα λουλούδια.

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ

ZΩΗ

Ξεχωριστά μέσ' στάλλα
δέντρα, δέντρα ολοΐσια,
βουβά τα κυπαρίσσια
στο μεσημέρι ντάλα.

Τρελλές, ξελογιασμένες
λεύκες, τ' ωραίο σας γέλιο
είνε σαν περιγέλιο
στις νύχτες τις θλιμμένες.

Πεύκα, κρυφή κατάρα
θρηνεί μέσ' στα κλαδιά σας
κι' αγγίζει στην καρδιά σας
του ηλίου το φως λαχτάρα.

Χλωρή στρωμνή στον ήλιο
οι καρυδιές που δίνουν,
οι σκιές στις ρίζες στήνουν
το μαύρο τους βασίλειο.

Οι παπαρούνες λαύρα,
φανταχτερό λουλούδι.
Φεύγει η ζωή τους χνούδι
στην παιχνιδιάρικη αύρα.

ΤΑ ΣΟΝΕΤΤΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ένα μεγάλο, θαλερό Δάσος και με η ψυχή μου.
Λίγος ο δρόμος ως εκεί, καθώς έχεις σιμώσει.
Μονάχα μην αργοπορήσ μην τύχει και νυχτώσει
και δε σε ιδούν τα μάτια μου και μείνω μοναχή μου.

Εκεί τα δέντρα είνε ψηλά καθώς οι στοχασμοί μου.
Η χλόη πάνω στις πίκρες μου γλυκιά 'πό χάδια στρώση
κ' ένα λουλούδι φλογερό μονάχα ανθίζει, η ευχή μου
ναρθής εκεί με όλη σου την κυνηγήτρα γνώση.

Θα σε μεθύση η μυρωδιά και δε θ' ακούς τι ψάλλουν
κρυφά, καθώς ερωτικά τρυγόνια τα όνειρά μου,
μα πληγωμένα και νεκρά μπροστά σου σαν προβάλουν,

Θα ειπής βαθιά σου ψάχνοντας τότε, πούνε η χαρά μου;
Κι' όπως θα βλέπης γύρω σου, βουβά και λυπημένα
θα γίνης όνειρο, καημός, τραγούδι εσύ για μένα.

[ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΞΑΝΟΙΧΤΗΣ ΜΑΚΡΙΑ...]

Γιατί να ξανοιχτής μακριά στο ανήμερο το Δάσο;
Μία αυγή σιμά μου πέρασες με τ' όπλο στο πλευρό
γίγαντας. Σε καμάρωσα και δε θα το ξεχάσω
καθώς όλα χαιρέτιζε το βλέμμα σου ιλαρό.

Γιατί να ξανοιχτής μακριά στο ανήμερο το Δάσο;
Χίλιες κορφές σου νεύανε γλυκά· οι φραγές χορό
στέναν ολάνθιστες για ν' αντικόψουν. –«Θα περάσω!»
τρύπαε η ματιά σου πύρινη και πέφτανε σωρό.

Ποια ρεματιά σε δέχτηκε στη βλαστερή αγκαλιά της
ωραίο πουλάκι αμέριμνο κι' αδικοσκοτωμένο;
Ποια την πληγή σου δρόσισε με τη δροσοσταλιά της

Φτωχή πηγούλα; Ποιο δεντρό σου γίνη εμπιστεμένο
κι' άκουσε τις στερνές στιγμές γερτό προς τη ματιά σου
την εκατομαντάλωτη ν' ανοίγης πια καρδιά σου;

[ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ ΑΝΘΙΣΑΝ ΞΑΝΑ...]

Οι παπαρούνες άνθισαν ξανά. Στα ίδια μέρη
τις έκοψα γεμίζοντας, ως τότε, την αγκάλη.
Μονάχα τώρα θλιβερό κι' αν έστηνα καρτέρι
δε σ' είδα ξάφνου πλάι μου να προσπερνάς και πάλι.

Το Δάσος σιγαλότατο στο λαύρο μεσημέρι,
τις λεύκες τις γλυκόλογες με τα γιγάντια κάλλη,
μ' απ' όλα το σπιτάκι σου –καημό που μούχει φέρει,
τα βρήκα δίχως σένανε και δίχως ελπίδα άλλη

Να σε ξαναβρώ –θάσωνα να καρτεράω χρόνια.
Κ' έκλαψα. Μα θυμήθηκα στερνά που ξεκινούσες
με συνοδεία μουσική τα δέντρα και ταηδόνια

Με τη ματιά νοσταλγικά στα γύρω που σκορπούσες
και στην καρδιά μου σ' έκλεισα, με σε να χαιρετήσω
όλα που μ' έκανες εσύ να ιδώ και ν' αγαπήσω.

[ΠΩΣ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ...]

Πώς να σας πω; Σας θέλω ανθούς δροσάτα παληκάρια,
Τώρα καθώς απλώνεται απαλή
λίμνη η καρδιά μου ανήσκιωτη, διάφανη και καθάρια
καθρεφτισμένες μέσα της τις όψεις σας να κλη.

Ωραία χαρά, σα γέρνετε καθένα το κεφάλι
προς την καρδιά μου ανύποπτα, καθώς
σας λούζει με τα ξωτικά, μ' όλα τα πλάνα κάλλη
του ονείρου μου το μυστικό και το γαλήνιο φως.

ΒΑΡΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Πώς με κυττάς έτσι γλυκά, νέο μου ανθάκι χαρωπό!
Δείχνεις όλες τις χάρες σου σε με και δε φοβάσαι;
Αχ! έχω την καρδιά βαριά... μα δε θα σου το πω
γιατί, κάλλιο ασυλλόγιστο κι' ευτυχισμένο νάσαι.

Πώς με κυττάς έτσι γλυκά... συ, τόσο νέο και χαρωπό;
Τρέμει η καρδιά μου μια στιγμή σαν κάτι να προσμένω...
Αλλοί! έχω βάρος στην καρδιά. Μα δε θα σου το πω
γιατί, κάλλιο ασυλλόγιστο νάσαι κ' ευτυχισμένο.

Με τρώει η έγνοια να σταθώ κοντά σου μια στιγμούλα
και την καρδιά μου στη γλυκιά σου μυρωδιά να λούσω.
Με καίει ο πόθος, σκύβοντας πάνω σου σα βεργούλα
του φράχτη, τον τρελλό παλμό της νειας σου ζωής ν' ακούσω.

Τολμώ τ' άσωτα χέρια μου κάποια στιγμή ν' απλώσω
τα θελκτικά σου χρώματα στην όψη σου ν' αγγίσω
μα κάτι, σα να μη μπορώ κει που είσαι να σε σώσω
κάνει βαριά τα χέρια μου κάτω να πέφτουν πίσω...

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Δύναμη ανώφελη σε φέρνει ενάντια
του χαραγμένου δρόμου των κυμάτων.
Κι' αν τους μικρούς κουρσάρους σου απ' αγνάντια
δένη η φρίκη των άφαντων μνημάτων,

Να, της ορμής σου η θλιβερή κατάντια:
σ' ερωτιάτικο εν άσμα των ασμάτων
και της λύσσας του αφρού σου, σε διαμάντια,
χάρες υποταγής στο πέρασμά των

Των δυνατών να σε πατούν! Μεγάλη
η μοίρα σου κι' ανίκητη είνε. Φτάνει.
Σκύψε μπροστά της κάλλιο το κεφάλι.

Η δύναμή σου, ανθοί για να κοσμούνε
των νικητών σου το άδικο στεφάνι
που είνε απ' τη μοίρα, εκείνοι να νικούνε.

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γι' αυτή τη χάρη, νάσαι γεννημένη
απ' τα χέρια της αρμονίας, παίρνεις
στο βασίλειο του ηλίου μια διαλεγμένη
θέση. Κι' όμως ανάξια δε τη φέρνεις.

Αν φέγγουνε πυροί και χρυσομένοι
της γνώσης οι καρποί, μη δε τους φέρνεις
εσύ στο φως; ψυχή αιθεροπλασμένη,
σπάνιο λουλούδι στη δροσιά που γέρνεις

Της ζωής ταπεινά κι' όμως ωραία;
Η θεότη στα χέρια σου έχει αφήσει
με πίστη το γεμάτον αμφορέα.

Κάνε γλυκά στη δίψα μας να γύρη
τόσο μονάχα, όσο για να μας χύση
χρυσό καπνό, μεθυστικό σα γύρη.

ΑΝΟΙΞΗ

Φούντωσε η Άνοιξη και δώσε κάθε δέντρου κλώνο.
Τα πάρκα λουλουδίσανε και κείνα.
Μα δε μου λέει η γιορτερή χαρά τους, παρά μόνο
πως λείπω μακριά 'πό σέν' Αθήνα.

Έρχεται ακάλεστη, βουβή, μέσ' στου ηλίου το θάμπος
βροχούλα που κανείς δεν υποπτέφτη
και νοιώθω, η νοσταλγία σου καθώς μ' ανάφτει, σάμπως
ξεχωριστά για μένανε να πέφτη.

Παρίσι. Άνοιξη 1927

ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΔΩ...

Ούτε και δω στην ξενητιά που μ' έχει ρίξει,
καθώς με συγκυλά, της δυστυχίας το κύμα,
βρήκα την ταφική τού ναυαγίου γαλήνη.
Τα σωθικά μου αν τάχη η μαύρη δίψα φρίξει
κι' αν η φωνή μου απ' την κραυγή του πόνου σβήνη,
μα πάντα θάμαι του όνειρου ταστείο θύμα.
Καθώς φωτίζαν πάνω μου τα δυο σου μάτια,
των λογισμών μου σκίζοντας το μαύρο βύθος,
το δρόμο προς τα χείλη σου βρήκα άθελά μου.
Κοίτομαι εμπρός σου κι' ονειρεύομαι παλάτια
νεραϊδικά, σαν απ' αυτά που θέλει ο μύθος
και δεν κυττάζω πως θεός στη ζωή μπαίνεις
Εσύ, και μένα πόσο ανάξιο το ένδυμά μου...

ΣΤΡΟΦΕΣ

Στο πλαίσιο του παράθυρου προβάλλει
το πάρκο πρωινό· δε φέγγει ακόμα.
Αχ, πόσες υποσχέσεις δε μοιράζει
της εαρινής αυτής αυγής το στόμα
που σ' ένα απλό χαμόγελο χαράζει.

Και κατοικεί στο πάρκο όλη η γαλήνη
όσων πιστεύουν στην καλή τους μοίρα.
Βλέπω με τι σοφία που ετοιμάζει
και τι σιγά την πράσινη πλημμύρα.
–Μα εμέ που δεν πιστεύω με τρομάζει.

Στα στήθη μου βαθιά η πληγή ματώνει
σα νέο λουλούδι, νοιώθω την ορμή της
που μου ρουφά τα νειάτα και με λύνει.
Το είναι μου όλο τώρα η δύναμή της
και θα δουλεύη ανύποπτα για κείνη.

Παρίσι. Νοσοκομείο «Charité»

ΠΑΡΙΣΙ

Παρίσι, ήταν καιρός τα ονείρατά μου
στο σκοτεινό πρωί σου να σκορπίσω
και να σ' αφήσω παίρνοντας κοντά μου
τη θλιβερή χαρά να σ' αγαπήσω.

Τώρα η Μεσόγειος λυγερή σειρήνα
που στο πλοίο μας γύρω αφροκοπάει
κι όλα του αφρού της τα κατάσπρα κρίνα
ένας σκοπός: μακριά σου να με πάη.

Κ' ύστερα σα σιμώνουμε κει πέρα,
θαρτή προσταχτικό το φως ν' ανοίξη
τα μάτια μου στην τρισμαλάζια μέρα
και την ενθύμησή σου να μου πνίξη.

Κ' ύστερα τα νησιά της θα χυμήσουν.
Κ' η Αθήνα, ξέρω, δε θ' αργοπορήσει.
Θε να στηθούνε να μου πολεμήσουν
της αμαρτίας τον έρωτα, Παρίσι!

Και θα θελήσουν να ξεχάσω πόσο
σου δόθηκεν αμέσως η ψυχή μου.
Καθώς χωρίς την έγνοια ν' ανταμώσω
γύριζα μέσ' στους δρόμους μοναχή μου.

Όμως παντού έπιανα εύκολες φιλίες
γιατί σα να με ξέραν μου γελούσαν
παντού, σπίτια και πάρκα κ' εκκλησίες
κι' όταν ξαναπερνούσα μου μιλούσαν.

Και θα θελήσουν να ξεχάσω, πόση
καινούργια νειότη συ μούχες χαρίσει,
πως τη μοίρα μου ακόμα έχω ανταμώσει
γυρίζοντας στους δρόμους σου, Παρίσι.

ΣΕ ΜΙΑ ΔΕΣΜΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Χτες ήτανε μπουμπούκια
σεμνά, δίχως καμάρι κι' υποσχέσεις.
Σήμερα τόσο ωραία
πρωί-πρωί όπως τάειδα, ταραχτηκα...
Μέσ' στο άνοιγμά τους βόσκει
μια βίαιη δύναμη πούνε σαν τη νειότη.
Κ' η νειότη αυτή που τρέχει,
τεντώνει τα σαρκώδη φύλλα ως τόξα
Κι' ως τη ρίζα τ' ανοίγει
και ξεχύνει της πρόκλησης το μύρο,
μόλις μ' ένα φυλλάκι διπλωμένο
την παρθένα ομορφιά τους κρύβει.
Η πεταλούδα θάρθη.
-τ' όνειρο μεσ' στη μέθη τους περνάει.
Το ριγηλό θε να σηκώσει φύλλο
και την καρδιά τους θάβρη.

Μα ω της κάμαράς μου
ωραίοι εξόριστοι, θα σας παιδέψη
του ονείρου σας η πλάνη.
Το λίγωμά σας μάταιο θα περάση.
Τα μάτια μου ακλουθάνε
της σάρκας σας το αόρατο ανατρίχιασμα
κ' η ερωτική σας νάρκη
με το μύρο περνάει μέσ' στην καρδιά μου...
Η πεταλούδ' αν είμαι
που σας λείπει, ανοίχτε στων χειλιών μου
τη λαύρα, τη μισόκλειστη καρδιά σας.
Ή αν θέλετε, θα βιάσω
με μι' άγνωστη λαχτάρα στη γενιά σας
το ανθένιο μυστικό σας,
τη λατρευτή που σας ορθώνει νειότη...
Η ανάσα μου, η πνοή σας
δεν ξέρω τι σας έγυρε τα φύλλα...
τι μούσβησε το φως μέσα στα μάτια...

ΦΥΓΕ

Ω, φύγε μακριά μου
μακριά όσο μπορεί
κι' αν σ' αναζητήσει θλιμμένη η ματιά μου
ονείρου που εσβήστη τα χνάρια να βρη.

Στιγμή πια σιμά μου
μη μένεις. Ωιμέ
ούτ' ένα λουλούδι χλωρό στην καρδιά μου
κι' αν συ πλανευτής θα πλανέψης κ' εμέ.

Και πότερο εμένα
τρελλή 'ναι η καρδιά.
Μου το 'παν τα μάτια σου τα φοβισμένα,
θυμάμαι, την πρώτη στον κήπο βραδιά.

[Μ' ENAN ΠΑΛΜΟ ΒΑΡΥ...]

Μ' έναν παλμό βαρύ –σεισμός μου συγκλονεί τα στήθια.
όταν προβάλλης, Άνοιξη, πάντα σε χαιρετίζω.
Είναι και θλίψη και χαρά γιατί από σένα αλήθεια
ό,τι καλό, κακό κι' αν κλη η ζωή μου το γνωρίζω.

Το ίδιο ποτήρι μου κερνά την πίκρα και την ηδονή.
Όταν τη μια συναπαντώ κ' η άλλη δεν απολείπει.
Όμοιος βαρύς ένας παλμός βαθιά τα στήθη μου δονεί
κ' έφτασε να μην ξέρω πια τι 'ναι χαρά, τι λύπη...

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

Μητέρα μου· παιδί σου εμέ πιστό
με αφήνει η κάθε μέρα που διαβαίνει.
Σε με το πρόσωπό σου εικονιστό
και μέσα μου η ψυχή σου φωληασμένη.

Δε σ' ένοιωσα πριν να σε χωριστώ
μα η θύμησή σου ακέρηα που μου μένει,
μου δείχνει εμένα, εκεί να εξιλαστώ
για πάντα θλιβερή μετανοιωμένη.

Πιστό παιδί σου. Τη μαρτυρική
ζωή σου ζωή μου να τη νοιώσω
Μητέρα μου καλή, πονετική.

Και στον κρυφό καημό σου, να μη δουν
το πόνο σου όσοι αγάπαγες, να δώσω
και γω τα σπλάχνα μου –άνθη να μαδούν ...

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ήρθες! ήρθες! πλημμύρισε η χαρά μου
κ' η λαχτάρα με σφίγγει να με πνίξει.
Ήρθες, όσο κι' αν μάκρυνεν ο χρόνος,
ο ίδιος χρόνος την πόρτα σου χαι ανοίξει.

Ψυχή μου, γιατί μένεις λυπημένος;
Κυττάς το μαρασμό που μ' έχει ντύσει
σαν την ομίχλη τη δειλινή ώρα;
Θες να σου πω το πώς μ' έχει απαντήσει;

Μα τι σημαίνει. Φαίδρυνε τα χείλη
στης πάναγνης χαράς μου το μεθύσι.
Τι σημαίνει πως ο χειμώνας ήρθε
πριν τίποτε για μένα ν' ανθίση.

Τώρα πια, όπως άλλοτε, δε θέλω
εύοσμα άνθη απ' τα νεανικά σου χέρια.
Είμαι σεμνή. Με κάθαρεν η αγάπη
απ' τα στολίδια, δες, μ' έγδυσε πλέρια.

Κύττα πώς αγωνίζεται η ψυχή μου
τα στέρα της ζωής δεσμά να λύση·
ανέσπερον αστέρι να προφτάση
το αργυρό μέτωπό σου να φιλήση.

NANOΥΡΙΣΜΑ

Χλωμή αδερφούλα
η μέρα φτάνει
και στα ματάκια σου
ύπνος δε φάνη.

Τι σε παιδεύει
κ' έχεις την όψη
σκληρή; σαν άνθος
που τώχουν κόψει;

Βλέπω η ματιά σου
που δε λυγάει.
Τι σκέψη τάχα
να κυνηγάη;

Χλωμή αδερφούλα
–μη με μαλώσης.
Δε θες τα χέρια
σε με ν' απλώσης;

Άλλοτε –αχ, πόσο
δεν το ξεχνάω,
δω, στη μικρούλα
καρδιά μου πάνω

Το μέτωπό σου
μου εμπιστευόσουν
κ' ήσουν γαλήνια
σα να κοιμώσουν.

Κι' άλλοτε... αχ, τότε
μ' είχες ξεχάσει.
Έκλαιες σα νάχες
τα πάντα χάσει

Μα της χλωμάδας
η αρρώστεια φάνη
το μετωπάκι σου
σα στεφάνι.

Σφίγγει ολοένα.
Πια δε θυμάσαι.
–Χλωμή αδερφούλα
πες μου, κοιμάσαι;

Για την αρρώστεια σου
λέω. Θαρρούσα
να την νικήσω

πως θα μπορούσα.

Ξέρω τι αγάπες
κλείνεις στα στήθια.
Θέλεις λουλούδια
και παραμύθια.

Κάποτε μούπες
θαρρώ, θλιμμένη,
για μια ψυχούλα
πώχεις χαμένη.

Κι' αυτό θα σ' έχει
πολύ απελπίσει.
Την είχες πιότερο
από με αγαπήσει;

Χλωμή αδερφούλα
πια τι με νοιάζει...
Αχ, η ματιά σου
πώς σκοτεινιάζει.

Τα παγωμένα
χέρια σου, Θέ μου...
Δε σ' είδα τόσο
χλωμή ποτέ μου...

Σήμερα κιόλα,
πριν βασιλέψη
θα πάω στον κήπο
πούχες φυτέψει.

Όλα για μένα
θα ξανανθίσουν.
Θάμαι θλιμμένη,
θα μ' αγαπήσουν.

Και θα μου δώσουν
κάτι δικό τους.
Τη δροσοχάρη,
το μυστικό τους.

Και μια ιστορία
θάχη καθένα.
Θα την μιλήσουν
σιγά σε μένα.

Για μια ψυχούλα,
για το αγεράκι,
το κρύο σύννεφο
κακό γεράκι.

Και θα στα φέρω
μ' ακούς; Νυστάζεις.
Σα να κοιμάσαι
κι' όμως κυττάζεις

Κάπου. Κοιμήσου.
Το φως σιμώνει.
Χλωμή αδερφούλα
δεν είσαι μόνη.

Είμαι κοντά σου,
σε νανουρίζω.
Τα βάσανά σου
πικρά γνωρίζω.

Μονάχα ο ύπνος
δε λέει «θυμήσου»
Χλωμή αδερφούλα
φέγγει...κοιμήσου...

NANAI AYTH...

Κάποια μέρα που εγειρόταν περήφανα
της ψεύτικης ζωής το πανηγύρι
κ' ένα σκληρό φως, άκαρπο βασίλευε
που αλλοιώνει τα πάντα και διεγείρει
μονάχα στη ζωή την πιο κοινή,

Το αναπάντητο ρώτημα με γέμισε
κ' είδα με αμφιβολία και την ψυχή μου.
Τότε άνοιξε μιαν άβυσσο και κρύφτηκε
κ' έμεινα, δίχως θλίψη, μοναχή μου
στην άσκοπη ζωή που δεν πονεί.

Και πέρασα έτσι. Τώρα που όλα κώπασαν
και του άλλου κόσμου το άγιο φως πλανιέται,
νοιώθω κάποια πνοή που έρχεται απόκοσμη
και δε μου κλαίει και δεν παραπονιέται
μόνο κρυφό σαν κάτι να κρατή.

Μου δείχνει το βραδάκι που όλο κ' έρχεται
σα νάναι μια υπέρτατη καλωσύνη
και κάτι θέλει να μου πη, μα στέκεται
λες κρύβει μια λαχτάρα, μια βιασύνη
σε κάποιο χαμόγελο...νάναι αυτή;

ΘΥΣΙΑ

Στον κ. Γιάννη Ρίτσο

Καρδιά μου, τούτη η ώρα εδώ που εστάθη
με μια δεσποτική γαλήνη, κάτι
έχει βαρύ, μ' αγγίζει σαν το μάτι
του άγριου μοιραίου που λάθεψα πως χάθη.

Ο λογισμός μου τώρα αδυνατίζει
και σκύβει σαν ο ένοχος μπροστά σου.
Καμμιά φωνή να μου φωνάζη, στάσου.
Ούτε μια ελπίδα, εντός μου να φωτίζη.

Και δεν αντέχω, θα τ' ακούσης όλα,
τίποτα δεν εσκέπασεν η λήθη.
Θα σου τα πω σαν ένα παραμύθι
καρδιά μου ερημική κι' ονειροπόλα.

Κύτταξε το βραδάκι αυτό που κλείνει
τόση γαλήνη κι' όταν αντικρύζη
τον κάμπο είνε σα χάδι, δε δροσίζει
όμως, μια νοσταλγία μέσα μας χύνει...

Μαντεύω απ' τη γαλήνη σου τι θλίψη
πικρή σε τρώει φτωχή καρδιά μου κ' έρμη.
Της ύπαρξής σου σούκλεψαν τη θέρμη
κ' η δρόσο του καημού σούχει απολείπει.

Λουλούδι που το φως σ' είχε αγαπήσει
έμεινες μοναχά με τη λαχτάρα,
που αργά γίνηκε φλόγα και κατάρα
τίποτα πια 'πο σε να μην αφήση.

Είδα το φως αυτό να λιγοστεύη
τότε και σένα αγάλια να χλωμαίνης.
Σούεπα, θυμάσαι; Πρέπει να υπομένης
και σούδειξα τη σκέψη που πιστεύει.

Ήταν ωραία κάποτε, θυμάσαι;
την εκαμάρωσες και συ καρδιά μου.
Αχ, η αρμονία πως ώρμησε βαθιά μου
τότε. Μα σε είδα πάλι να λυπάσαι...

Τώρα, για σένα είνε όλα τελειωμένα.
Και τη στερνή πνοούλα έχεις αφήσει.
Η σκέψη μου που μάταια έχει ανθίσει
Μαδάει σε νεκράνθια σπαραγμένα.

ΤΑΠΕΙΝΩΣΥΝΗ

Φιλάρεσκα αρωματισμένη η νύχτα πάλι
ήρθε κι' ως τη φτωχή την κάμαρά μου,
μου ζήτησε ένα γέλιο, τη χαρά μου
και στο προκηρυγμένο μου έσκυψε κεφάλι.

Γιατί τη φιλαρέσκεια ακόμα αυτή σε μένα;
Ακόμα μια βρισιά στα αισθήματά μου.
Ξέρει καλά την ταπεινότητά μου
το μέγα Σύμπαν κ' η ράβδος του Ποιμένα.

Ξέρει καλά πως κι' αν τα χείλη στην πληγή μου
με ροδοκλώνια, παίζοντας, ανοίγει,
μια περηφάνια πάντοτε θα πνίγει
και τη βλαστήμια ακόμα στη σιγή μου.

[OXI, ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΑΚΡΥΑ...]

Όχι, δεν έχω δάκρια πια για σένα
ψεύτρα Νυχτιά, με τα διαμαντικά
και με τα μάτια σου τα ηλεκτρισμένα.

Στο κάλεσμά σου είμαι άφωνη σα μνήμα.
Και τα τραγούδια τα νοσταλγικά
κ' οι έρωτες μου σαν το κομμένο νήμα.

Άλλοτε πίστευα στην ομορφιά σου
κι' όλη καρδιά γινόμουν να πονή.
Κι' απ' τις αγάπες σου κι' απ' τα καρφιά σου.

Τώρα βλέπω με φρίκη να σιμώνης.
Με με χαϊδεύεις έτσι ταπεινή,
το μίσος μου μονάχα δυναμώνεις.

ΠΑΘΟΣ

Κυττάξτε με στοιχεία της Φύσης
ψυχρά στοιχεία χωρίς ψυχή.
Ωραίες Υμηττέ συ θα με αφήσης
ή εγώ θα φύγω μοναχή;

Κυττάξτε με, έχω ένα τρυπάνι
μέσ' στο κεφάλι μου βαθιά.
Τίποτα τούτο δε σας κάνει;
Στοιχεία χωρίς σταλιά καρδιά.

Είχα ζήσει να μαντέψω
το μυστικό σας μια εποχή.
Τη θλίψη σας να γαληνέψω
σεις δυνατά και γω φτωχή.

Είχε η καρδιά μου κ' ένα δάκρι
για κάθε σας κρυφό χαμό.
Χωρίς εσάς, σε καμμιάν άκρη,
ποτέ δεν είχα αναπαμό.

Εδώ οι κροτάφοι μου που ισκιώνουν
γέμιζαν σκέψη τρυφερή
τότε για σας. Μα τώρα λυώνουν
κ' η σκέψη είναι ζοφερή.

Κυττάξτε το τρυπάνι που έχω,
πονώ φριχτά στην κεφαλή
και να σας στείλω δεν αντέχω
το τελευταίο μου φιλί.

Αγάλια θα συρθώ ως τα πόδια
εκεί του αντικρυνού βουνού
κι' απ' τα στερνά μου ακόμα εφόδια
θα σας μοιράσω καθενού.

Έπειτα στο αίμα βουτηγμένη
του πληγωμένου κεφαλιού,
θ' αφήσω μια κραυγή πνιγμένη
σας κρώξιμο άγριου πουλιού.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

L' INSIBIEUSE NUIT

Απόψε η πλανερή νυχτιά με μέθυσε πολύ ώρα!
Στο παραθύρι σκεφτικός,
Ω γλυκυτάτη αυγή, αγρυπνώ να σε προσμένω τώρα,
μη αργήσης να φανής, ω φως!

Έλα! Μέσα μου η λάμψη σου που θα χυθή σα γαληνιά
στοιχείο ήσυχο μοιάζει.
Σε δέχεται έτσι το νερό έτσι κ' η σκοτεινιά
των φύλλων σ' αποστάζει.

Ακινητήστε ω φως, ω αχτίδες, στα σκοτεινιασμένα
τα μάτια του καθρεφτιστά.
Τώρα που με τον κάθε της χτύπο η καρδιά μου εμένα
σιμώνει τις σκιές πιστά.

Jean Moreas

SOUVENIRS

Οι θύμησές μας μοιάζουνε κάμαρες δίχως κλείθρα,
κάμαρες άδειες. Δεν τολμά κανείς σ' αυτές να μπη
γιατί έχουν παλαιοί πρόγονοι άλλοτε κει πεθάνει.
Ζούμε στο σπίτι πούνε αυτές οι κάμαρες κλεισμένες
και ξέρουμε πως βρίσκονται πάντοτε κει κλειστές.
Η ρόδινη είνε κάμαρη... κ' η κάμαρη η γαλάζια.
Έτσι το σπίτι αυτό σιγά με μοναξιά γεμίζει
κι' όμως κει μέσα ακόμα μεις ζούμε χαμογελώντας.
Τη δέχομαι όταν κάποτε η θύμηση περνάει.
Της λέω: «Θα ξαναρθώ για σε... νά, μείνε κάπου εδώ».
Σ' όλη μου, ξέρω, τη ζωή στη θέση της πως είνε,
όμως ξεχνώ, καμμιά φορά, να πάω να την ιδώ.

Κ' είνε απ' αυτές τώρα πολλές στο παλιό σπίτι μέσα
κ' εγκαρτερούνε τώρα πια στο να τις λησμονούν.
Κι' αν ούτε τούτη τη στιγμή δεν έρθω, ούτε κι' απόψε
μη το ζητάτε απ' την καρδιά παρ' όσο απ' τη ζωή.

Το ξέρω πως κοιμώνται κει και πίσω απώνα φράγμα.
Να πάω να μάθω αν είνε αυτές, ανάγκη πια καμμιά.
Από το δρόμο τα μικρά παράθυρά τους βλέπω
κι' αυτό θε νάσαι ως που και γω θε να σβηστώ, κι' αυτές.

Κι' όμως κάποτε μέσα στις καθημερινές σκιές
νοιώθω, δεν ξέρω, τι ψυχρή αγωνία και τι ρίγος
και μήτε ξεχωρίζοντας πόθεν η θλίψη αυτή,
περνώ...

Λοιπόν κάθε φορά κι απώνα πένθος θάρθη.
Μια ταραχή θαρθή κρυφά να μας ειδοποιήση
πως πέθανε μια θύμηση, για πάντα έφυγε πια...
Όμως δε διακρίνουμε καλά ποια απ' όλες νάταν
γιατί είνε τόσο πια παλιές... Τίποτα δε θυμίζουν.
Μονάχα νοιώθω μέσα μου βλέφαρα να σφαλίζουν...

Henry Bataille

BELLE SOURCE...

Ωραία πηγή, κάθε στιγμή θέλω να το θυμάμαι.
Μια μέρα –μ' οδηγούσεν η φιλία-
πόσο θωρούσα ευφραντικά, θεά, το πρόσωπό σου
μισοχαμένο κάτω από τα βρύα.

Ω ας ήταν νάχη μείνει αυτός ο φίλος που τον κλαίω,
ω νύμφη, στη λατρεία σου κοντά.
Νάναι μιγμένος στο αγεράκι ακόμα που σ' αγγίζει
και στο κρυφό σου κύμα ν' απαντά.

Jean Moreas

A UN POETE MORT

Συ που τα μάτια σου, το φως διψώντας, επλανιόνταν
από το θείο χρωματισμό στην αιωνία γραμμή
κι' απ' τη σάρκα τη ζωντανή στον ουρανό το φέγγος,
κοιμήσου ήσυχα, η νυχτιά το βλέφαρο σου κλεί.

Να ιδής, ν' ακούσης, να αιστανθής; Καπνός, άνεμος, σκόνη!
Ο έρωτας; Κούπα ολόχρυση γεμάτη από χολή.
Σαν ένας Θεός που απ' το βωμό λιποταχτεί από πλήξη,
στρέψε, σκόρπα στην άπειρη ύλη που σε καλεί.

Πάνω στο άφωνο μνήμα σου, στα οστά τ' αναλωμένα
ας χύνουν οι άλλοι ή και κανείς δάκρυα συνηθισμένα
κ' ας σε δοξάζη ή ας σε ξεχνά η χυδαία σου εποχή.

Εγώ ζηλεύω που βαθιά στην ήσυχή σου κλίση
σ' απάλλαξε η ζωή και δε γνωρίζεις την αισχύνη
να σκέφτεσαι, ένας άνθρωπος νάσαι, αποστροφή!

Leconte de Lisle

ΗΧΩ ΣΤΟ ΧΑΟΣ

[ΖΩΗ, ΠΩΣ ΜΕ ΠΑΡΑΔΩΣΕΣ...]

Ζωή, πώς με παράδωσες μ' ένα φιλί στους δήμιους
και τώρα ακούω το γέλιο σου παντού σαρκαστικό
για μένα, που αποτόλμησα ψευτοευγενείς και τίμιους
μεσ' στη γενιά σου, να τους δω σαν υποστατικό.

Εγώ ήμουν ένας γνήσιος κι άγνωστος της γενιάς σου
κ' ήρθα χωρίς απαίτηση μ' όλους μαζί και γω
κι' ούτε ποτέ σου ζήτησα δείγμα της συμπονιάς σου,
απ' τα περίσσια χρέη μου δίκαια ν' απαλλαγώ.

Μα καθώς ήμουν κύριος άμαθος να δουλεύω
και παιδική γαλήνευεν η δίκαιη μου ψυχή,
εκέρδισα το μίσος σου, Ζωή, και το πιστεύω
τώρα που η δυστυχία μου στο γέλιο σου αντηχεί.

[ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ...]

Ξεκίνησα ένα πρωινό
κάτω από διάφανο ουρανό
με ρυθμικό το βήμα.
Μια δίψα η ξάστερη ματιά.
Φεύγαν οι ορίζοντες μακριά
καπνός που ελιγοθύμα.

Κ' ενώ η ψυχή κυματισμός
κ' η ευτυχία σα χρησμός
ευνοϊκός γυρνούσε,
στάθηκα κάπου ξαφνικά
κοιτάζοντας φρικιαστικά
που ο θάνατος περνούσε.

Άλλαξε χρώμα ο ουρανός.
Ο ορίζοντας πιο κοντινός
Το βήμα τι ωφελούσε;
Έσκυψα προς τη γη σεμνά
κ' είδα ένα ανθάκι ταπεινά
που μου χαμογελούσε.

Και τόσο γλύκανε η καρδιά,
πούχα ξεχάσει κιόλα πια
τον αρχισμένο δρόμο.
Εύκολη η πίστη στη χαρά
μούδενε γαλανά φτερά
στον άσκυφτο τον ώμο.

Μα δεν εβράδυνε η πικρή
Γνώση φιλίαν ιερή
ναρθή να μου χαρίση
κι ανύποπτα, προδοτικά
από της ζωής τα μυστικά
σκληρά να με χωρίση.

Τώρα δεν έχω κάπου πια
να στρέψω τη θολή ματιά.
Τίποτε δεν προσμένω.
Μόνο το Θάνατο ξανά
είδα εδώ κάπου να γυρνά
για κάτι υποσχεμένο.

[ΑΛΛΟΤΕ, ΗΜΟΥΝ ΠΕΡΗΦΑΝΗ...]

Άλλοτε, ήμουν περήφανη Αγάπη και μπροστά σου.
Ήσουν καλή· κι' αν ήσουνα και δύστροπη, περνούσα
κρατώντας μόνο το άφωνο και τρομαγμένο «στάσου».

Κ' ήμουν περήφανη για σένα, Αγάπη, κι' ας περνούσα.
Γιατί δεν ήταν βολετό ποτέ να σταματήσω,
της έγνιας σου κι' ας έμοιαζεν ο πόνος που πονούσα.

Τώρα που όλα μ' αφήσανε κι όλα με ξεγελούνε,
ακόμα εσύ λυπητερή περνάς, γλυκοθωρούσα,
Αγάπη με τα μάτια σου που λατρευτά μιλούνε.

Μα εδώ που εγώ σταμάτησα κι' ο ουρανός μου λείπει
κι' αν ούτε την καρδιά μου πια δεν έχω να χαρίσω,
Αγάπη, εσύ το θέλησες να τη μαράνη η λύπη.

[ΜΙΑ ΚΡΥΑ ΠΝΟΗ ΜΑΡΜΑΡΩΣΕ...]

Μια κρύα πνοή μαρμάρωσε
στην όψη μου την άνθηση της νειότης.
Και τ' απαλά της χρώματα
και της χαράς της πρώτης
τη μέθη και ταρώματα
τα σφάλισεν η μνήμη στη ματιά μου.

Στο σκοτεινό φυλάκιο
την περιέργεια ο θησαυρός τραβάει,
που σιωπηλά ιστορεί
κι' ανίδεια που πλανάει.
Ποιος να το πη μπορεί
πως έχω μια νεκρή καρδιά βαθιά μου!

Χθες η βραδιά ήταν άγγιγμα
στου Απρίλη την καρδιά, πούχε μαντέψει
γλυκά το μυστικό.
Ήταν μια ωραία σκέψη,
ήταν ερωτικό
βλέμμα που διαπερνά και μαγνητίζει.

Πως ήμουν έτσι ανάρμοστα
βαλμένη εγώ στην πλάση σα ριγμένη.
Να μου μιλή ένας νέος μ' έρωτα
και το Φεγγάρι ν' ανεβαίνει
απ' τ' άδυτα κι' απ' ταφανέρωτα,
πως μπόρειε το μηδέν να με κερδίζει!

[ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΤΟΥΤΗ Η ΑΝΟΙΞΗ...]

Τι θέλει τούτη η Άνοιξη...
Σαλεύουν
αόρατα, πανάλαφρα
των δέντρων τα κλαδιά.
Τι θέλει η μυρωδιά
που μας χτυπά απαλότατα
με αμυγδαλιάς ανθόκλωνο
την καρδιά...

(Μια νέα περνά ζυγίζοντας
στα δάχτυλα
ένα κορμί, φτερό.
Κι' όπως σιεί ρυθμικά
μια κατάλευκη ομπρέλλα,
είναι πουλί.

Ένας νέος αράθυμος
συλλογιέται γλυκά,
σα να πέρασε πλάι του
πεταλούδα μυρόβολη
το φιλί).

(Τρέμει κάτι το αδύναμο
κι' όλο μένει
σαν κουτσό... κοντοφτέρουγο...)
Λυπημένη
τη ματιά μας ρουφά
το ανοιξιάτικο απόγευμα
και χλωμαίνει.
Ξαφνικά, κάποιο σκίρτημα
στη γαλήνη
και σα λυγμός παράφορος.
Ένα πιάνο ξεσπά
το δικό μας ενάντιωμα
με κλειστό στόμα.

Τι θέλει πάλιν η Άνοιξη...
Τι να μας φέρει ακόμα...

[ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ...]

Όλα είναι ωραία·
όλα είνε αγάπη κι' αγάπης πόθος
τα ξεφυλλά.
Τόσο είνε ωραία καθώς πεθαίνουν
τόσο μοιραία
και σιωπηλά.

Έχω μια χάρη.
Στην άνθησή μου φορώ στεφάνι
το μαρασμό.
Έχω μια χάρη. Τι μούχουν δώσει
και μούχουν πάρει
το γιορτασμό;

Γιατί πεθαίνω
γίνομαι ωραία, γίνομαι η αγάπη
που την ποθούν.
Κι' όλο πεθαίνω. Γύρω μου τάνθη
να τα πληθαίνω
να μαραθούν!

Χάρμα κι' ο πόνος.
Στο βλέφαρό μου λάμπει το δάκρι
του σπαραγμού.
Χάρμα κι' ο πόνος κι' ας αξιώθη
να γίνη θρόνος
του στοχασμού.

Έχω μια φλόγα
και πλάι η καρδιά σου, βουβή ικεσία,
μου τη ζητά.
Έχω μια φλόγα και δε μου ανήκει.
- Τη μοίρα ευλόγα,
δεν απατά.

Αυτή είνε η μοίρα
που μ' ομορφαίνει, αυτή είνε η φλόγα
του εξιλασμού.
Αυτή είναι η μοίρα μου· μη μ' αγγίζεις.
Φορώ τα μύρα
του χωρισμού!

Όλα είνε ωραία·
όλα είναι αγάπη κι' αγάπης πόθος
τα ξεφυλλά.
Τόσο είνε ωραία καθώς πεθαίνουν
τόσο μοιραία
και σιωπηλά.

[ΑΧ, ΜΕ ΠΟΝΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...]

Αχ, με πονεί η καρδιά μου. Ούτε η ματιά σου,
Φύση, που μου ήσουν μια παρηγοριά.
Μάταια το Δάσος μ' όλα τα κλαριά
νεύει και μου φωνάζει η ομορφιά σου.

Ούτε η ματιά σου, Αγάπη λυπημένη,
Αγάπη, σιωπηλή, δε με πλανά.
Η σκέψη μου όχι πως σε λησμονά,
μα είχε η καρδιά μου τόσο αρρωστημένη,

πονεί... Τίποτε πια δε με γλυτώνει.
Κάθε στιγμή πληγή, κάθε ματιά.
Κι όλα μέσ' την πληγή μου μια φωτιά
που τυραννεί και που σκοτώνει...

[ΣΗΜΕΡΑ, ΠΡΙΝ ΚΑΛΑ...]

Σήμερα πριν καλά το φως τον ουρανό γεμίσει,
καμπάνες άκουσα μακριά στην πολιτεία που ηχούσαν.
Καμπάνες... γιατί πρόσεξα; Σα να σκορπούσαν μίση
τα τελευταία σκοτάδια αργά και σκυθρωπά κινούσαν.

Πού νάχω αφήσει τη γλυκιά, παιδιάτικη ψυχή μου,
σε ποιο καιρό, με ποιας καμπάνας το σκοπό δεμένη;
Σε ποιο καιρό... και σήμερα να πω την προσευχή μου
στα λυγισμένα γόνατα στηρίχτηκα θλιμμένη.

Μια προσευχή στην ομορφιά, την ξεχασμένη μάννα,
στην άγνοια, στο χαμόγελο, στου ονείρου τη φωνή,
ακούοντας του σπαραγμού τη σημερινή καμπάνα
που σήμαινε λυπητερά την άκαιρη θανά.

[ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΑ...]

Τότε που αφρόντιστα γεμίζαν
οι ώρες μου, ακάλεστος ο Ύπνος,
σκληρός ερχόταν να με πάρη.
Νέες υποσχέσεις με χωρίζαν,
σε μαγικές κιθάρες όταν
τονίζοταν το θείο τροπάρι.

Ήλιγγος οι χρωματιστές μου
χαρές κ' οι γνώριμες φωνούλες.
Της κούκλας μου το σπιτικό
σαν караβάκι· κ' οι κλωστές μου
το δέναν κόκκινες αχτίδες
και το πηγαίνουν μαγικό.

Ύστερα κ' οι χαλκομανίες
ζωντανεμένες εκινιόνταν.
Οι βοσκοπούλες και ταρνάκια
με πλουμιστούς λεπτούς μανδύες
σαν πεταλούδες, πλαταγίζουν
τα πρωτοτάξιδα φτεράκια.

Κι' ολοένα πήγαιναν και σβήναν
σε μια άχνα γαλανή πνιγμένα...
Τότε πνοές μυρωδικές
στο ευτυχισμένο στόμα στήναν
τον αερένιο το χορό τους,
ολοένα πιο μεθυστικές.

Και σ' ένα στρώμα με βυθίζαν
απ' άνθη ή πούπουλα δεν ξέρω.
Κοντά μου έν' Άγγελο να μένη
ένοιωθα, με φτερά που ασπρίζαν,
έν' Άγγελο με της μαμάς μου
την όψη την αγαπημένη.

[Η ΝΙΝΑ ΤΟΤΕ...]

Η Νίνα τότε μόλις θάταν νέα
κ' είχε ένα μαύρο πλαίσιο για μαλλιά.
Στα μάτια της πλανιόταν μια αντηλιά
καθώς κοιτάζαν, κάπως φευγαλέα.

Θε μου ήταν τόσο ωραία, καθώς θυμάμαι.
Παιδούλα εγώ με ανύποπτη ψυχή,
πόσες φορές ρωτιόμουν μοναχή
αν έτσι ωραία και γω κάποτε θάμαι.

Μα μέσ' στα μάτια μου, είδα στον καθρέφτη,
ένα σκληρό φως τότε να ξυπνά.
Στα χείλη μου, που ακόμα ήταν στιλπνά,
κάποιας πικρίας αχνή η σκιά να πέφτη.

Και μούμελλε να βλέπω λυπημένα
της Νίνας την ασκίαστη ομορφιά,
σαν τη Χαρά την πλάνα, την ξωθιά,
που απόμεινεν αφίλιωτη με μένα.

[Η ΝΙΝΑ ΕΙΧΕ...]

Η Νίνα είχε ένα φόρεμα σαν άχνα
κείνης της Κυριακής το πρωινό
και μια ρόδινη ομπρέλλα. Ήταν εξάισια,
ήταν ένα λουλούδι αληθινό.

Η γνώση που περισσότερο ομορφαίνει
τη λίκνιζε στο βήμα τ' απαλό.
Πλάι της το βουνό μυροβολούσε,
κάτω το κύμα εχαίροταν τρελλό.

Κ' η Νίνα μιας πνοής μορφή, σαν άχνα,
σα ρόδινο όραμα, έφυγε για πού;
Στ' ωραίο πρωί της Κυριακής εκείνης
καθώς περνούσε, πλάνεμα του νου.

[ΤΙ ΝΑΧΗΣ ΓΙΝΕΙ...]

Τι νάχης γίνει ολόδροσε βαρκάρη
του παράλιου χωριού, που με είχαν φέρει
ένα πένθος βαρύ να διασκεδάσω;
Τι νάχης γίνει ωραίο παληκάρη
με τα στριφτά ξανθά σου δαχτυλίδια,
πώς έχει γίνει να μη σε ξεχάσω;

Νάναι την ομορφιά σου που θυμάμαι,
το σιωπηλό σου στόμα το σφιγμένο,
παράξενη ομορφιά σ' ένα βαρκάρη,
ή γιατί διαλεχτή σου έτυχε νάμαι,
μια θλιβερή με πένθιμο φουστάνι,
στη βάρκα σου μια αυγή που μ' είχες πάρει;

Μέσα σε τόσα ωραία κορίτσια –θάμα
χαράς τα προσωπάκια τους- με πήρες
και μέ στη γαλανή σου τη βαρκούλα.
Ένα πρωινό περίπατο, ένα τάμα
στην πιο όμορφη είχες κάνει της παρέας
και κάλεσες και μέ τη μοναχούλα,
που έβλεπες κάθε δειλινό στο μώλο
συλλογισμένη με απλανή τα μάτια
σ' ένα βιβλίο με στίχους να κοιτάη.
Ήρθες πιο ωραίος κ' είδα, καθώς μ' όλο
τον άλλο κόσμο πήδησες στη βάρκα,
το χέρι σου ένα ρόδο να κρατάη.

Κι' ως να μην είχε κάπου να το βάλη
το ρόδο αυτό, σε μέ την τελευταία
το πέταξεν απλά, με κάποια βιάση...

Οι κρόταφοί σου εβάφονταν αγάλι
και χάνοταν στη θάλασσα η ματιά σου...
Μα τώρα, πώς δε σ' έχω πια ξεχάσει;

[ΟΧΙ ΜΕ ΠΛΟΙΟ...]

Όχι με πλοίο, καράβι θέλω
μέσ' στο βαθύ σου κόλπο να πετάξω,
στο λιμανάκι σου ήσυχα ν' αράξω,
φιλήματα πολλή ώρα να σου στέλλω,

μικρούλα πόλη, λευκή χαρά μου.
Κι' οπότε η καρδιά μου πια αλαφρώση,
η αύρα σου τα πανιά μου να φτερώση,
τα σκλαβωμένα αδύναμα φτερά μου.

να φύγω πάλι χωρίς εμπόδιο.
Νάμαι αλαφριά στον αναλογισμό σου
κι' όλα μαζί, μαζί κι' ο χωρισμός σου
γλυκύτατο να μου είνε κατευόδιο.

[ΝΗΣΑΚΙ ΕΡΗΜΙΚΟ...]

Νησάκι ερημικό, στις μοναξιάς σου
τους τόπους τριγυρίζω.
Μέσ' στη βαθιά μου νύχτα αναγνωρίζω
το Φάρο της ματιάς σου.

Όπου στους κούφιους βράχους σου έχω κρύψει
παιχνίδια και χαρές μου,
φτάνουν προσκυνητές οι θλιβερές μου
σκέψεις και η μάταιη τύψη.

Με κυκλαμιές, με κάπαρης λουλούδια,
με αγριοβιγκόνες πάλι,
το νεανικό μου στόλισα κεφάλι
και σου μιλώ τραγούδια.

Μα να, στον παλιό Πύργο σου έχω φτάσει,
που εθρήνα η κουκουβάγια
και νοιώθω, πλάι στα γκρέμια του μουράγια,
πως έχω πια αποστάσει.

[ΜΕΣ΄ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...]

Μέσ΄ στην καρδιά μου τη βουβή, καιρό πια ρημασμένη,
επέρασεν η αγάπη σου σαν άνοιξης πνοούλα.
Και το αηδονάκι του καημού στάθη στην ανθισμένη
χαρά μου και τραγούδησε –λαχτάρα και τρεμούλα.

Γιατί θυμάσαι το βουβό, το ρημασμένο κάστρο
που στα συντρίμμια του άνησε μια δάφνη ροδαλή;
Βλέπω στο σκυθρωπό ουρανό που ξεπροβάλλει ένα άστρο.
Ίσως θα μούπρεπε και μένα ένα στερνό φιλί.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΟΥ

Ρεμβαστική παλιά μου φίλη
ήρθε η Σελήνη να με πάρη.
Για το λαμπρόν ορίζοντά σου
η νοσταλγία μας θ' απάρη.

Δυο πλανεμένες μέσ' στη νύχτα
πάνω σου σκιές θ' αργοπερνούνε.
Θ' αναθυμούνται, θα σωπαίνουν,
καθώς σωπαίνουν που ξεχνούνε.

Με μαγικά πετράδια θάχης
στρωμένη την πλατιά σου αγκάλη,
ως την αυγή να μας πλανέψης
να μείνουμε κοντά σου πάλι.

Θα γίνη ατλάζινο το κύμα
και θα ρουφάμε τη δροσιά σου,
χλωμές κ' οι δυο μας νοσταλγίες,
ενάντιωμα στην αρνησιά σου.

Ωρες θα μείνουμε σαν πρώτα,
μάτια στα μάτια καρφωμένα,
να πίνω θλίψη εγώ από κείνη
και κείνη τη σιωπή από μένα.

Και θα μας εύρη η αυγή γερμένες
σ' ένα ναυαγισμένο καΐκι,
στους κόλπους σου αποτραβηγμένο
κι απ' τον αγώνα κι απ' τη νίκη,

σα ναυαγούς και μας κοντά σου
με τη γαλήνη σου δεμένες
τη μια χλωμότερη απ' την άλλη
να σβήνουμε συλλογισμένες...

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗΣ ΚΙΘΑΡΑΣ

Ο Απρίλης κ' η Σελήνη μέσα στο άλσος
σμίξαν. Το μεσονύχτι μεθυσμένοι
περάσαν μ' ευθυμία.

Και τώρα στη γαλήνη είνε απλωμένη
ρεμβαστική ματιά, η μελαγχολία.

Δυο δέντρα αναπολούνε
μια νύχτα καταιγίδας, που οι κορφές τους
ερωτικά μπλεχτήκαν
και στην ανάμνησή τους ξεπετιέται
λυγμός από χορδές που δονηθήκαν.

- Στον ύπνο σου κόρη γλυκειά...

Έν' ανοιχτό παράθυρο
στο αγιόκλημα πνιγμένο
κ' η κόρη κρίνο, με το φως
του φεγγαριού ντυμένο.

- Του τραγουδιού μου η φωνή...

Κι' αγγίζει στον αμύριστο
κάλυκα της καρδιάς της
σαν όνειρον αθώας χαράς
ο πρώτος έρωτάς της.

Και λίγο λίγο σκοτεινιάζει το άλσος.
Στο κυπαρίσσι στάθηκε η Σελήνη
βαθιά συλλογισμένη.
Ο Απρίλης πια βαρέθηκε να δίνη
φιλιά. Φεύγει κ' η Νύχτα κουρασμένη.

Όλα σιγήσαν μόνο για να μείνη
το φλογερό παράπονο:

- Γιατί μ' έχεις σ' αιώνια τυράννια...

το κλάμα της κιθάρας που ανεβαίνει
προς τη χλωμή Σελήνη, προς τα ουράνια...

[ΚΑΠΟΤΕ Ο ΕΡΩΣ ΞΑΦΝΙΚΑ...]

Κάποτε ο Έρωσ ξαφνικά κρύφτηκε στην καρδιά μου
κ' η ομορφιά του μυστικά τρέμισε στη ματιά μου.
Ανίδει μια ν υψηλή φιλοξενία πως δίνω,
σ' ό,τι μικρό, σ' ό,τι γλυκό σ' ό,τι άσκοπο θα μείνω,
να παίζω με τα πλούσια δώρα και τα στολίδια
που στη γιορτή του μούφερε, με τη γιορτή την ίδια.
Πόσους και πόσους μηνυτές γλυκούς δε μούχε στείλει!
Και γω η φτωχούλα αρκέστηκα μόνο στα ωραία τους χείλη
και πέρασε σα σε όνειρο το μήνυμα στ' αυτιά μου.
(Όνειρο, ξένη υπόσχεση κι' η φλογερή ματιά μου!)
Τι μηνυτής το αστρόφεγγο, η αγρύπνια μου! Το δάκρι
διαμάντι στου χλωμόθωρου προσώπου μου την άκρη.
Ο στεναγμός ανάσα ανθών και τάνθη φιλημάτων
σχήματα. Η αύρα ψίθυρος ερωτικών στομάτων.
Και των κλαδιών η ανάταση, χέρια που θ' αγκαλιάσουν.
Οι πόθοι, ανήσυχα πουλιά, δε θέλαν να φωλιάσουν.

Έπειτα στην απόχρωση της βραδινής γαλήνης,
εσύ σκιά που την ψυχή γλυκά θα μου απαλύνεις
και θα μου πάρεις τρυφερά να την αποκοιμίσεις
την έγνια μου μέσ' τους λωτούς και κεί θα την αφήσεις.
Το γέλιο που δε φαίνεται, ο πόθος που λικνίζει,
σα μια πνοή, φύλλα, νερά και γέννηση οιωνίζει.

Το άπλωμα του λαχταριστού χεριού πάντα να δώση,
να δώση· κ' είνε ανύποπτο για μια δύναμη τόση.
Σπάταλο κίνημα παντού και σ' ό,τι δεν αξίζει.
-Καθώς ο χρόνος κι' ο καιρός περνά και δε γυρίζει.
Κι' ο ύπνος που με τόνειρο μούκλεβε εμπιστοσύνη.
Ανάσταση το ξύπνημα και το πρωί αγιοσύνη.
Και λίγο λίγο τα μικρά και τα γλυκά που φτάναν,
μ' έπαιρναν πάλι ξένιαστη και σκλάβα τους με κάναν.
Αχ, πώς μπερδέφτηκα, κουτή, χωρίς φιλοδοξία,
μ' αυτά τα λίγα, μ' έδεσε η χαρά τους προδοσία
και μοναχά κατάλαβα τι μούλειψε στ' αλήθεια,
όταν τον είδα επίσημα να φεύγει με τα πλήθια
των δώρων του, πιστότατην ακολουθία. Χαθήκαν
περήφανα, ανεπίστροφα, σαν που να πλανηθήκαν.
Τώρα μ' αυτό που μ' άφησε μένω το ομοίωμά του,
(αφήνει κάποτε ίχνη του σε κάποιο πέρασμά του)
κι' εμπρός σ' αυτό το ομοίωμα – ω πλάνη αυτού του κόσμου!
μαδώ πικρά κι αχρείαστα τα ρόδα του αίματός μου.

[ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΗΜΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ...]

Συντρόφισσα ήμουν κάποτε σ' ό,τι γλυκό στην Πλάση,
σ' ό,τι τερπνό κι' ωραίο αγαπητή.
Μου χαμογέλαε η θάλασσα, με κλέβανε τα δάση
κ' ήμουν μαζί τους μόνο θαρρετή.

Κάποτε να χαμογελώ σ' ένα άβγαλτο λουλούδι
με βρήκε κάποιος νέος περαστικός.
«Πάμε μαζί;» μούπε γλυκιά η φωνή του σαν τραγούδι
και μου άπλωσε το χέρι σα δικός.

Δε πρόφτασεν η υπόσχεση να λάμψη στη ματιά μου
και τα νερά μού πήραν τη φωνή,
όλα τα μύρα ξαφνικά κοιμίσαν την καρδιά μου
κ' έφυγε αυτός και πια δε θα φανή.

Μα φύγαν κι' όλοι οι σύντροφοι, που τόσο μ' αγαπήσαν.
Όλα τα ωραία της Πλάσης, τα τερπνά,
τα όνειρα που τους χάρισα στη Νύχτα τα σκορπίσαν
και το άβγαλτο άνθος πια δε μου μινά.

[ΜΕ ΚΑΛΕΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΦΩΝΗ...]

Με κάλεσε κάποια φωνή
την αγάπη να δώσω.
Ήταν καιρός. Σημείο είχε φανή
η αγωνία, τα πλούτη μου να σώσω.

Η αγάπη μου μια προσφορά·
ανάλωμα σε μύρο.
Ήταν να δώση τούτη τη φορά,
αντίφεγγε η χαρά της σ' όλα γύρω.

Κ' ήρθες στην πλούσια μου γιορτή
με χέρια σταυρωμένα.
Και σα να μην κατάλαβα γιατί,
τα μάτια σου χαιρόμουν τα θλιμμένα.

Εσύ! Για σένα! Όχι για με,
ω, τίποτε για μένα.
Και καθώς ήρθες, έφυγες Καλέ,
έφυγες με τα χέρια σταυρωμένα.

Έφυγες κ' έμεινα πικρή,
ανώφελη για σένα.
Κι ουδ' όσο ενός φιλιού η χαρά μπορεί
δεν ήταν όσα σούχα συναγμένα.

Αγάπη, μήτε μια κοινή
δύναμη δε μου εστάθης·
μέσ' στη ζωή μια ιδέα φωτεινή,
μια πρόφαση πώς βρίσκουν να με μάθης.

[ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ...]

Εκείνη που είχε λησμονημένη,
εκείνη που ήρθε περαστικά
κ' έφυγε αγνώριστη κ' έφυγε ξένη,
τόσο θλιμμένη καρτερικά,

είχε στο βλέμμα κλείσει ένα αστέρι
που όλο ζητούσε τον ουρανό,
που σαν τον έρημο ήταν φανό
μέσα σε νύχτα και σ' άγρια μέρη.

Αγρίων ανέμων μάχη τιτάνεια,
η μαύρη θύελλα, η τρικυμία
και στου μετώπου της η ηρεμία
την ασημένια την επιφάνεια!

Στ' ωραίο στόμα η γραμμή γυρνούσε
σαν ένα φίλημα ερωτικό,
μα της σιωπής του δεν ξεπερνούσε
το πικραμένο το μυστικό.

Αναμεσό μας στάθη θλιμμένη.
Κάτι ζητούσε, ποιος ξέρει τι;
Πώς ήρθε; Κ' είχε λησμονημένη;
Τι να ζητούσεν η ξένη αυτή;

[ΝΕΕ ΜΕ ΤΗΝ ΑΧΡΩΜΗ ΜΑΤΙΑ...]

Νέε, με την άχρωμη ματιά, με το σφιγμένο στόμα,
η θλίψη σου έκαμε ν' ανθίση η σκοτεινή καρδιά μου.
Μα δεν εθάρρεψα ποτέ κι' ούτε και τώρα ακόμα
και τράβηξα στο γνώριμο στρατί προς τη νυχτιά μου.

Άλλες ελπίδες γύρω σου χαρούμενες γυρίζουν·
έχεις ένα χαμόγελο γλυκά υποσχετικό.
Και γω όλο απομακρύνομαι, που να μην ξεχωρίζουν
στα προδομένα μάτια μου το μάταιο μυστικό.

Κι' αν δε με πήρε ούτε στιγμή στ' ανάλαφρα φτερά της
η πίστη της χαράς εμέ, και γω να ονειρευτώ,
μα πως εσύ χαμογελάς γλυκά στο κάλεσμά της
ας μη μου τύχαινε ποτέ νάναι μια πλάνη αυτό.

Τη θλίψη σου που αγάπησα, να μην ιδώ ποτέ μου
ενάντια σου να εγείρεται μοιραία καταστροφή,
και ανώφελη η αγάπη μου, πάλι χαρά του ανέμου
νάναι και μιας ασίγαστης μανίας η τροφή.

[ΑΠΟΨΕ ΠΩΣ ΣΙΓΟΥΝ...]

Απόψε πώς σιγούν όλα τα παράξενα,
στη μοναξιά δομένα.
Έχει η γαλήνη κάτι από τα σύννεφα
τα πλανεμένα.

Το σύμπαν κυματίζει έτσι απαλότατα.
Κάποια υμνωδία πλανιέται.
Μέσ' στην ψυχή μου μια γλυκιά κατάνυξη
σα ναφυπνιέται.

Δεν ξέρω πια τι νάναι, τίνος μήνυμα,
τι νοσταλγία πάλι.
(Τα ξέχασα όλα, πρώτη εγώ εγκατέλειψα
τη μάταιη πάλι).

Απόψε, όπως σιγούν όλα παράξενα,
μια προσδοκία τα πνίγει.
Αχ, ας μη μάθω τίνος είνε μήνυμα
κι' ως ήρθε, ας φύγει.

[...ΚΙ ΑΝΑΜΕΣΟ ΣΑΣ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ...]

...Κι ανάμεσό σας είμαι εγώ το άσκοπο, το αφημένο,
το αδύναμο. Με πλάνεψαν και μούκλεψαν ακόμα
τη σκέψη μου και τραγουδώ τα πάθια μου και μένω
με τ' όραμα στα μάτια μου, την πεθυμιά στο στόμα.

Ερωτευμένη, στη μικρή καρδιά μου ξεχειλίζει
το φίλτρο που με πότισαν στον ύπνο μου μικρούλα.
Και την ανάμνηση τη ζω κ' ένας νεκρός γεμίζει
με φιλαρέσκεια της φτωχής ζωής μου την ακρούλα.

[ΠΡΙΝ ΦΥΓΩ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ...]

Πριν φύγω για το μακρινό ταξίδι, θα περάσω,
διασχίζοντας αδιάφορα των δρόμων τη βοή,
από τον κήπο που άλλοτε, κάποια απροσδόκητη ώρα
τα μάτια σου μού μίλησαν για μίαν ωραία ζωή.

Και λησμονώντας πως κ' οι δυό βγήκαμε γελασμένοι
κ' έγινε τόνειρο φωτιά μέσ' στην ανατολή,
θα ιδώ τάνθη ν' ανοίγονται στο φως και να προσφέρουν
την εύοσμη ψυχούλα τους στις αύρας το φιλί.

Θα ιδώ τα δέντρα στη βαριά πρασιά ντυμένα πάλι.
Περιπλοκάδες να ρουφούν ζωή στα ταπεινά,
χωρίς νάναι λιγότερο χαρούμενες για τούτο
και τάνθη τους λιγότερο περήφανα κι' αγνά.

Και σαν από ένα μάταιο πείσμα και εγώ να ζήσω
όσα μούπαν τα μάτια σου στ' ωραίο βραδινό,
θα ιδώ να γέρνης πάνω μου και θάναι τόσο λαύρο,
τόσο μεγάλο το φιλί σαν πρώτο, σα στερνό.

[ΚΑΛΕ ΜΟΥ Η ΑΝΟΙΞΗ ΕΦΤΑΣΕ...]

Καλέ μου, η Άνοιξη έφτασε. Τα βράδια με πλανά
πως παίζει στο παράθυρο τη φωτεινή της σάρπα.
Μα τα μεσάνυχτα γροικώ που φευγαλέα περνά
το θλιβερό τραγούδι σου στη νυμφική τους άρπα.

Καλέ μου, όλα γυρεύουνε γλυκά να με κοιμίσουν
και να μου πουν πως έσβησες για πάντα από τη γη.
Μα όλα, χωρίς να θέλουνε, σένα θα μου θυμίζουν
κι' ανίδεια θα μου κάνουνε τη νοσταλγία πληγή.

Καλέ μου, πώς απόσβησε παντοτινά η ματιά σου
από τον Ήλιο που άλλοτε μ' αγάπη μούχες δείξει;
Πώς έγινε έτσι, να βρεθώ τόσο πολύ μακριά σου
κι' ο ήλιος σου εχθρός να μου γενή, σκοτάδι να με πνίξει;

Πριν από σένα πέθαναν όσα μούχες ταμένα
κ' ύστερα χάθηκαν και συ μαζί τους, το πιο ωραίο.
Ένας κυκλώνας γύρω μου τα πάντα έχει θαμμένα
και μ' έχει αφήσει ζωντανή μόνον για να σε κλαίω.

[Ω, ΜΗ ΜΕ ΒΛΕΠΕΤΕ ΠΟΥ ΚΛΑΙΩ...]

Ω, μη με βλέπετε που κλαίω,
δεν έχω θλίψη στην ψυχή μου.
Ό, τι είχα στη ζωή μου ωραίο
χάθηκε κ' είμαι μοναχή μου.

Είνε η ζωή μου χωρίς χάρη,
χωρίς χαρά και χωρίς λύπη.
Κι' αν τη ματιά δε μούχουν πάρει,
ο λογισμός μου πάντα λείπει.

Με τις σκιές μαζί γυρίζω.
Η μοναξιά πλατιά με ζώνει.
Τους τόπους πια δεν τους γνωρίζω.
Νοιώθω πυκνό να πέφτη χιόνι.

Τίποτε εδώ δε με πλανεύει.
Τίποτε εκεί δε μ' οδηγάει.
Η σκέψη μου όλο και στενεύει,
ενώ η καρδιά μου όλο λυγάει.

Ω, μη με βλέπετε που κλαίω,
κάποια παλιά συνήθεια θάναι.
Τα μυστικά μου όλα σας λέω,
τόρα που πια δε με μεθάνε.

[ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ...]

Έλα μαζί μου, αφού ήθελες ν' αναίβης
σε τούτη την απόκοσμη κορφή.
Μονάχα μη θελήσης να κατέβης,
δεν είχε πουθενά μια επιστροφή.

Την πλάνα ανησυχία σου θα πληρώσης
όχι σαν άλλοτε, με χαλασμό.
Τώρα πρώτη φορά θα παραδώσης
και το στερνό σου ακόμα στοχασμό.

Και τότε πια, τα μάγια θα λυθούνε.
Θα μείνουμε μονάχοι στην ερμιά.
Τα γύρω σ' ένα γύρο θα χαθούνε
και θάμαστε σαν κρεμαστά κορμιά.

Τα χέρια μας μονάχα τα μαλλιά μας
θ' αγγίζουνε, στο κενό.
Σαν άνεμος θα πέρνη τη μιλιά μας
και θάναι τάχα εμπόδιο κοινό,

ενώ μέσα στα λόγια μας θα πνέη
της ίδιας της ψυχής μας ο χαμός.
(Και μ' όλα αυτά να μοιάζουμε σα νέοι
κι' ούτε κι' αυτός να λείπη ο στολισμός!)

[ΤΙΠΟΤΕ...]

Τίποτε. Θάχα κάποια που δεν ξέρω
στη ζωήν αποστολή.
Γιατί τόση φθορά παντού να φέρω,
σα μια ασυνείδητη βουλή.

Το σύνθημα, όπου εβράδυνα το βήμα
και τη ματιά, θα πη
«καταστροφή!». Κρατούσα εγώ το νήμα
ως τη στιγμή του να κοπή.

Ο θάλαμος της σκοτεινής ζωής μου
γέμισε από νεκρούς.
Κι ούτε το χώρο βρίσκω της δικής μου
θέσης, ανάμεσα σ' αυτούς.

Τις νύχτες με τη σκέψη φωτισμένη
κει μέσα περπατώ,
ως κι' απ' αυτούς που αγάπησα διωγμένη,
θέση κοντά τους να ζητώ.

[ΣΤΑΣΟΥ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΟΥ...]

Στάσου μπροστά μου, μήπως καμμιά αχτίδα
του ήλιου με φτάσει.

Πάνω στην αδυσώπητη θωριάσου
θα χτυπήσει, θα σπάσει.

Στα ξέσαρκα, κατάχλωμά σου χέρια
με πίστη κρατάει
τη γραφή καταδίκη μου με εικόνες
μαρτύρων γεμάτη.

Σε αναγνωρίζω, Δήμει της ζωής μου,
φριχτά κάθε ώρα.
Και πιο πολύ το ανώφελο κορμί μου
που παραστέκεις τώρα.

Μα έτσι θα γίνη. Δε θα πολεμήσω,
συ θ' αληθέψης.
Κι' ύστερα τρόπαιο στη νεκρή καρδιά μου
το σκήπτρο σου θα φυτέψης.

[ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ...]

Το τελευταίο τραγούδι μου
το άγραφο, θ' ανατείλη
απ' των ματιών τη δύση.
Το τελευταίο τραγούδι μου
παρθένο θ' αναβρύση
στα πέτρινά μου χείλη.

Ακόμα έχω το ρόδισμα
του πυρετού στην όψη,
φίλοι, και σας πλανεύει.
Ακόμα ένα άνθος τόνειρο
το μύρο του ασωτεύει.
(Και τάνθος τώχουν κόψει).

Ακόμα σ' ένα φίλημα
σ' ένα ερωτικό μεθύσι
τα χείλη μου προσφέρω.
Μα δε βλέπετε τ' Όραμα
και μόνο εγώ το ξέρω
πως μ' έχει πια κερδίσει.

Κεντήστε με ροδάγκαθα
τη νεανική καρδιά μου,
μήπως και την ξυπνήστε.
Νερό κ' αίμα αν θ' ανάβρυζε,
το τέλος λησμονήστε.
Ακόμα είνε μακριά μου!

Το τελευταίο τραγούδι μου
θάρθη να σας ξαφνίση
στο δειλινό το λαύρο,
σαν ένα κακό μήνυμα
που στη σιωπή το μαύρο
φτερό του θα τανύση.

[ΛΟΙΠΟΝ, ΚΙ ΑΥΤΟ ΔΕ ΜΟΥΠΡΕΠΕ...]

Λοιπόν, κι αυτό δε μούπρεπε το τελευταίο λουλούδι.
Και πέρασε η ζωούλα του πνοή.
Ένα άξαφνο φωσφόρισμα, ένα πικρό τραγούδι,
ένας νεκρός ακόμα στη ζωή.

Μιλώ για την αγάπη σου. (Μιλώ συλλογισμένη.
Είναι σιωπή και πένθος στην καρδιά).
Λέω μόνο, πώς μπορεί ποτέ, πώς πια να μη της μένη
ούτε η γλυκιά που αλλάξαμε ματιά.

[ΑΣ ΗΜΟΥΝ ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ...]

Ας ήμουν μια γερόντισσα, με μόνη
των αναμνήσεων την πηγή στα στήθια
(Αναιμική κ' εφήμερη ανεμώνη
τώρα με καίει και τόνειρο κ' η αλήθεια).

Ας ήμουν μια γερόντισσα ασημένια
μια ζωγραφιά παλιά, μισοσβησμένη.
(Το μνήμα μου ένα βήμα, κι' όμως ένα
γίνεται κ' η στιγμή μου η μετρημένη).

Να γέρνω μ' εγκαρτέρηση, με γλύκα,
πάνω απ' τη λάβα που έσβησε μια μέρα
για πάντα, να διηγίεμαι πως τη βρήκα
την ευτυχία στου βίου την εσπέρα.

Και πλάθοντας γλυκά το παραμύθι,
τα διάφανα ν' απλώνω δάχτυλά μου
σε γνώριμες σκιές που με τη λήθη
χειροπιαστές θα χάνονται μακριά μου.

Οράματα να γίνονται στα βάθη,
προς την ανατολή, και να μου γνέφουν
όσα τη ζωή μου λεηλάτησαν πάθη.
Με φως οι απελπισίες να με στέφουν.

Λοιπόν αφού το φως της μέρας σβήνει
και κόντηνε η ματιά μου τόσο πια,
ας ήμουν μια γερόντισσα που ντύνει
με παραμύθια μια νεκρή καρδιά.

[Ω, ΧΑΜΗΛΩΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΩΣ...]

Ω, χαμηλώστε αυτό το φως!
Στη νύχτα τι ωφελάει;
Πέρασε η μέρα. Φτάνει πια.
Ποιος ξέρει ο Ύπνος μου κρυφός
αν κάπου εδώ φυλάη

κι' αν του ανακόβεται η στιγμή
νάρθη, που τον προσμένω.
Έχω στο στόμα την ψυχή,
μου παράτησαν οι λυγμοί
το στήθος κουρασμένο.

Πάρτε το φως! Είνε καιρός
να μείνω πια μονάχη.
Φτάνει η απάτη μιας ζωής.
Κάθε προσπάθεια ένας εχθρός
για τη στερνή μου μάχη.

Ας παύσουν πλέον οι σπαραγμοί.
Ας μου απομελινει κάτι
για να πλανέψω τη νυχτιά,
να σκύψη κάπως πιο θερμή
στο ανήσυχο μου μάτι.

Πάρτε το φως! Είνε η στιγμή!
Τη θέλω όλη δική μου.
Είνε η στιγμή να κοιμηθώ.
Πάρτε το φως! Με τυραννεί...
μου αρνιέται την ψυχή μου...

[ΠΟΝΟΣ...ΠΟΝΟΣ...]

Πόνος...Πόνος...Δε φτάνει πια το δάκρι
κι' ο στεναγμός· δε φτάνει, δεν ξεσπά.
Αλλόφρονο πουλί πετιέται η σκέψη
και δέρνει τα φτερά του και τα σπα.

Αίμα ο ιδρώς της αγωνίας. Βαφήκαν
οι κρόταφοι σε ρόδα τραγικά.
Φαρμάκι μέσ' στις φλέβες τριγυρνούνε
μιας δυνατής ζωής τα μυστικά.

Του μαρτυρίου η σιδερένια ρόδα
γυρίζει τη στροφή της τη στερνή.
Η Γνώση παραστέκει νικημένη.
Η Αγάπη απαρηγόρητα θρηνεί.

[ΣΚΥΨΕ ΝΥΧΤΙΑ, ΠΑΡΗΓΟΡΗ...]

Σκύψε Νυχτιά παρήγορη, περίσχυσέ την μύρα,
στο κατάσπρο κλινάρι της ιερά παρθενικό
και γίνου μέσ' στον ύπνο της η παραστάτις μοίρα
κ' εμπόδισέ της τόνειρο, το ανύποπτο κακό.

Να γίνης τόσο ανάλαφρη, καθώς μητέρας χάδι
πάνω στην άγρυπνη καρδιά κι' αυτή να κοιμηθή,
μήπως και το μεθυστικό ξανασιμώση βράδι
και νοιώση το άνθος του παλιού καημού να ξανανθή.

Νάναι γυμνή και ταπεινή στη μητρική αγκαλιά σου
κι' όταν μέσα στα μύρα σου λησμονηθή βαθιά,
τότε το θρήνο σου άφησε και λύσε τα μαλλιά σου,
σημείο πως αξιώθηκε να μην ακούη πια.

[ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ...]

Μητέρα μου, πόσο φρικτά βαραίνει
η μοίρα σου στο νεανικό μου στήθος.
Όλοι μου οι πόνοι καταφεύγουν πλήθος
γύρω στη θύμηση σου που πικραίνει.

Εμένα, που σε δέχτηκα ευλογία
κ' έγινα το θαυμάσιο ομοίωμά σου,
ας με δεχτή σα νάμαι αμάρτημά σου
η μνήμη σου, μαρτυρική κι' αγία.

Στη μοίρα σου, που γνώρισα σε μένα,
τη σπαραγμένη σκέψη μου προσφέρω.
Μα στην καρδιά μου μόνο εγώ θα ξέρω
πόσους μετρούν νεκρούς ταγαπημένα.

Μητέρα μου, πόσο μου λείπεις τώρα
που πνιχτικό, βαθύ σκότος θα γίνη
στη μάταιη ζωή μου που όλο σβήνει...
Αχ, πώς μου λείπεις σε μια τέτιαν ώρα.

[ΟΛΑ ΘΑ ΣΒΗΣΟΥΝ...]

Όλα θα σβήσουν και του ήλιου η πλανεμένη αχτίδα
είνε η στιγμή να φύγει.
Πάλι η βουβή μας κάμαρα χωρίς καμμιάν ελπίδα
τάδεια μας μάτια σμίγει.

Κι' απόψε η νύχτα θα διαβή με την τρελλή μου σκέψη,
όλη φιλιά και δάκρι
και θα μας εύρη η αυγή, νεκρούς που θάχουν επιστρέψει
σε μιας ζωής στην άκρη.

Ό, τι μάταιο στις μέρες μου μπαίνει πιο μάταιες πούνε
με φόβο το κοιτάζεις.
Έξω στον κήπο από χαρά τάνθη λιγοθυμούνε.
Σαν τι χαρά μού τάξεις.

κι' όλο γυρίζω τη ματιά στην άψυχη σου εικόνα;
Διάδημα απ' άσπρο φως
σού γίνεται του βάζου μου η εαρινή κορώνα,
της μυγδαλιάς ο ανθός.

Κ' έτσι γλυκαίνει σου η μορφή και στο άρωμα η καρδιά μου,
που σα να καρτερώ
να σε λυγίζουν τα βαριά μύρα ναρθής κοντά μου,
ναρθής με τον καιρό.

Είμαι τρελλή να σ' αγαπώ, αφού πια έχεις πεθάνει,
να λυώνω στη λαχτάρα των φιλιών,
να νοιώθω τώρα πως αυτό που μούδωσες δε φτάνει,
δε φτάνει η δρόσος των παλιών.

Με μίαν ασίγαστη μανία να θέλω ό, τι μου λείπει,
να θέλω ό, τι μου κράτησες κρυφό
κ' έτσι να δέρνωμαι μ' αυτό το μάταιο καρδιοχτύπι.
Στα μάτια σου την τρέλλα να ρουφώ.

Τι θ' απογίνω, αγαπημένε, πού θα σε ζητήσω;
Άλλοτε οι μέρες φεύγανε στην προσμονή σου σκιές.
Αιώνες καρτερώντας σε μπορούσα να διανύσω,
με τόνειρό σου οι πίκρες μου γλυκιές.

Πού νάσαι; Τι ναπόμεινε από σε να το ζητήσω;
Πού νάναι το στερνό μου αυτό αγαθό;
Ω, δεν μπορεί μια ολόκληρη ζωή γι' αυτό να ζήσω
και μάταια καρτερώντας να χαθώ.

Άνοιξη! Ο ήλιος χρυσαφιού πλημμύρα. Μάγια, μύρα
παντού και σαγαπώ, σε καρτερώ.
Βραδύνεις κ' υποψιάζομαι, ζηλεύω, δε σου πήρα
όλης σου της ψυχής το θησαυρό.

Τα λόγια σου! Ω τα λόγια σου, μια υπόσχεση που καίει
μια υπόσχεση που αργεί πολύ ναρθή.
Τ' ακούω παντού, δεν παύουνε. Μέσα τους κάτι κλαίει,
μέσα τους τρέμει η αγάπη σου, προτού μοιραία χαθή.

Τα λόγια σου με μέθυσαν τη μέθη του θανάτου
κι' ακόμα δεν εσίγασαν. Μιλούν
και με τρελλαίνουν, με μεθούν, με φέρνουν πιο σιμά σου,
ενώ πιο ακαταμάχητα στην ύπαρξη καλούν.

Αγαπημένε, αν τη ζωή τη δώσω πίσω, 'πέ μου,
τι θα ωφελήση, αφού δε θα σε βρω;
Δε λογαριάζω τη ζωή, μα πώς μπορεί, καλέ μου,
να σβήση πια η αγάπη μου; Και να μη σ' αγαπώ,

ενώ θάναι Άνοιξη παντού που ακούστηκε η φωνή μας
να επικαλήται τον αιώνιον έρωτα και μεις
στεφάνι να του πλέκουμε με μόνο το φιλί μας,
μέσα στο γιορτασμό λατρείας θερμής.

Ω, δε μου δίνει ο θάνατος καμμιά καμμιάν ελπίδα
και μου τις έσβησε η Ζωή σα μια ψυχρή πνοή.
Τώρα μου μένει στου έρωτα την άγρια καταγιίδα
να ιδώ να μετρηθούν για με θάνατος και ζωή.

[ΤΟ ΛΙΓΟ ΠΟΥ ΣΟΥ ΑΠΟΜΕΙΝΕ...]

Το λίγο που σου απόμεινε, την υστερνή ζωή σου
σε αγάπη τη μετάβαλες και μου την είχες δώσει.
Εγώ κι' αν όλη τη ζωή μου ονόμασα δική σου
τι σούχα δώσει να χαρής από μια αγάπη τόση!
Και νόμιζα πως έδινα, περήφανη να κρύβω
το θησαυρό που εγέμιζε μέσα μου και χανόταν.
Α, τώρα κάτω απ' τη φριχτή τύψηνη αυτή θα σκύβω
πως ούτε πήρα το άξιο σου δώρο που μου δινόταν.
Ω, στη ζωή την άδικην είνε η ευτυχία γνώση
κ' η γνώση αυτή πόσον αργά χαρίστηκε σε μένα!
Ήρθε την περηφάνεια μου μόνο να ταπεινώση,
τα πλούτη μου όλα δείχνοντας στον άνεμο δομένα.

[ΟΣΟΝ Η ΑΓΑΠΗ...]

Όσον η αγάπη αβάσταχτα μεγάλωνε και τόσο
τη μόνωση της όριζα και το κρυφό μαρτύριο.
(Κι ο ίσκιος της θα εβάραινε, πώς να στη φανερώσω;)
Μα τάχα μην απόκλινε μοιραία προς το μυστήριο;
Του μυστηρίου γέννημα μην ήταν και μαζί του
αξιόνοταν περήφανα το φως ν' απαρνηθή,
το λίγο φως που μούδινες, ξεγέλασμα του αδύτου
που έπρισε προς το δρόμο σου το βήμα μου να 'ρθή;
Δεν ξέρω τίποτε να πω στη σκέψη που με δέρνει
τις νύχτες και τις μέρες μου, πιο νύχτες πιο θλιμμένες.
Στην τύψη που απ' το θάνατο προδοτικά με παίρνει,
ω, τι να πουν οι πίκρες μου σε δάκρια χυμένες!

[ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΕΝΑΣ ΚΑΗΜΟΣ...]

Όλη η ζωή μου ένας καημός, μια φλόγα, μια θυσία
και το φτωχό το δώρο σου δε θα το εξαγοράση.
Θα μείνω ανεξιλέωτη και τα κακά στοιχεία
πάλι, νεκρή, θα με δεχτούν στη μητριά την Πλάση.
Εσύ το φωτοστέφανο του εξιλασμού το πήρες
με τα ίδια χέρια σου τα ιερά, το φόρεσες μονάχος.
Σε μένα τώρα κλείστηκαν μπροστά μου όλες οι θύρες
και πίσω τους της τύψης μου κυλίστηκεν ο βράχος.
Ω, τίποτε το κρίμα μου δε θα μου το αλαφρώση
να μην την κάμω τη ζωή μου –όλη μια ζωή δοτή
για σένα- ένα χαμόγελο μονάχα, να ιλαρώση
τη θλίψη, που δεν ήμουνά ενοχη εγώ γι' αυτή.

[ΔΕ ΚΑΡΤΕΡΩ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...]

Δε καρτερώ το θάνατο, είνε βαριά η ψυχή μου.
Δε μου ταιριάζει αγέρωχα να σβήσω, ξαφνικά.
Μ' έδεσε η μνήμη στο άρμα της και με την ταραχή μου
ξυπνούν όλα που νόμιζα πως πέθαναν γλυκά.
Ξυπνούνε τόσο αγνώριστα στου μαρτυρίου την ώρα.
Κ' η παιδικά μου αγνότητα, που έσκυβα στόνειρό της
νοσταλγική και τρυφερή, με παραστέκει υώρα
εφιαλτική σα νάγταιξα κάποτε στον καιρό της.
Με σέρνει η μνήμη μου παντού και δεν αναγνωρίζω
το ό, τι έζησα· η κατάρα μου το ερείπωσε. Περνώ
και δεν τολμώ τα χέρια μου να υψώσω, μα δακρίζω
και κρύβω και το δάκρι μου, μάταιο και ταπεινό.
Θαρθή κάποτε ο θάνατος, όταν φριχτά η ψυχή μου
θα λωιώση όλο το σώμα μου στον ίδιο της καημό,
θαρθή τότε την πρόσκαιρη ν' αλλάξη φυλακή μου
σ' άλλο μαρτύριο αιώνιο και σ' άλλο παιδεμό.

[Ω, ΤΟΤΕ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΟΥ...]

Ω, τότε, αγαπημένε μου, κοντά στο Θεό που μένεις
θυμήσου στα παρθενικά μάτια μου πόσα πήρες
λουλούδια τα πράτα όνειρα, όλης μου της θλιμμένης
αγάπης το φτωχό δόσιμο, κρυμμένο από τις μοίρες,
και φέρτα δώρα στο Θεό, ζητώντας να επιτύχης
το τέλειο μου εξαφάνισμα στο χάος των αιώνων.
Δε θέλω πλέον. Απόκαμα, πάρε με από της τύχης
τα νύχια εσύ... Συχώραμε... Το βάσανο των πόνων
ήταν χειρότερο για με. Συχώραμε να σβήσω.
Όταν περάσω, παίρνοντας του λυτρωμού το δρόμο
απλή σκιά, τα μάτια μου σεμνά θα τα σφαλίσω
και θα πηγαίνω αλύγιστη και με γυμνό τον ώμο.
Θα με γνωρίση τότε αυτός γερμένος από να ύψη.
Θάχω στον ώμο μια βαριάν υδρία. Θα με γνωρίση
ακόμα από το βάδισμα σαν τότε, από τη θλίψη,
απ' την υδρία των δακρύων που μούχε αυτός χαρίσει.

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

Καλή μου, θάπρεπε να πω στον ώμο σου γερμένη
λόγια που να ξαρφάλωναν την έγνια σου για μένα.
Μα είμαι κι' απόψε αδιάλλακτη, βαριά συννεφιασμένη
κ' είνε η καρδιά μου αδιάφορη σ' όλα τα συναγμένα
με των χεριών σου τη στοργή στον κήπο της ζωής.
Πάλι η πικρία της μάταιης σου φροντίδας θα σφαλίση
μέσ' την καρδιά το δάκρι σου, πάλι θα μου φανής
σαν τη μοιραία θλίψη μου που έχει τα μάτια κλεισει.
Θάπρεπε να σε λέω συχνά με τόνομα «αδερφή μου»
σιγά μήπως μ' ακούσουνε τα πονηρά στοιχεία,
για να σκορπίσω την ιδέα πως είμαι μοναχή μου
και πως μου αξίζει η έσχατη που μ' ηύρε δυστυχία.
Ημερωμένη να σου πω τότε για τόνειρό μου
(δεν ήρθε κάτι πιο γλυκό στο δρόμο μου από κείνο),
που με ακολούθησε παντού κι' άπιστο και δικό μου
κ' εναντιωμένο και πιστό, να παίρνη και να δίνω.
Είχε στιγμές μιας ομορφιάς εξαισίας, μη γυρεύεις,
μη συλλογιέσαι για χαρές και για ευτυχίες, ήσαν
ξεχωριστές, τυραννικά γλυκές και με της χλεύης
ακόμα την πικρία γλυκές, μα γρήγορα μ' αφήσαν.
Και τόσο απομακρύνθηκαν που πια δεν τις θυμάμαι.
Όμως αυτές θα μου άφησαν κάτι γλυκό να πω.
Αν μούδινες το χέρι σου στο παρελθόν να πάμε,
φοβάμαι θα σε βάραινα πολύ στο γυρισμό.
Κι' απόψε είμαι έτσι αφίλιωτη, τόσο μηδενισμένη
σα νάμαι μια κληρονομιά κι' ο πόνος ο δικός μου.
Δε θα φιλώ τα χέρια σου, δε θάμαι δακρισμένη,
έχω ένα βάρος μέσα μου σαν νάναι όλου του κόσμου.
Τι θ' απαντήσης, αδερφή, στη μαύρη μου βλαστήμια
που θ' αντηγήσει στο άδειο μου το στήθος; Τι θα πης;
Θα με αδικήσης; Θα με ιδής μέσ' στα συντρίμμια;
Πως έχασα και την ψυχή τάχα θα φοβηθής;

Ω, ησύχασε. Τις όμορφες στιγμές μοιάζουν του ονείρου
αυτές οι δύσκολες στιγμές κι' όμοια κι' αυτές θα φύγουν.
Είμαι σαν ένα σύννεφο στη βασιλεία του απείρου
που τις μορφές του οι άνεμοι τις πλάθουν και τις πνίγουν.

Ω, μη φοβάσαι, δέξου με σα μια φτωχή στη θύρα
που ό, τι κι' αν πάρη «ευχαριστώ» θα πη συλλογισμένη,
γιατί είνε τόσο δύστυχη, κ' είνε ορφανή και χήρα,
τόσο άχαρη, που μόνο αυτό το «ευχαριστώ» της μένει.

ΛΙΑΗΣ Π...

Στην άφεγγη ψυχή μου
λάμπουν χρυσά αστεράκια
οι παιδικές σου χάρες,
τα θαυμαστά λογάκια.

Σαν κρίνο φωτοβόλο
το προσωπάκι· κάτι
σάλευε, χάδι ονείρου,
το τρυφερό σου μάτι.

Και τα χεράκια πλάνες
στη θλίψη της μορφής μου.
Το χαμόγελό σου, άνθι
της έρημης ψυχής μου.

Μα πιο πολύ, το μύρο
της ύπαρξής σου –θάμα,
τα πρώιμα σου λογάκια,
της σκέψης μου άγιο νάμα.

Ανίδεα σεις λογάκια
-καημός και προφητεία-
ποια μοίρα να μιλούσε
στην πλάνα σας γοητεία;

Τώρα τη γλυκιά σου όψη
σκύβεις συλλογισμένη
στα σοβαρά βιβλία
και μ' έχεις ξεχασμένη.

Δε θα ιδώ να χαράζη
το ανάγλυφό της χάδι
στο χλωμό μετωπάκι,
τη σκέψη κάποιο βράδι.

Στης ζωής το εντευκτήριο
με βιαστικό το βήμα
θάρχεσαι εσύ, θα φεύγω
εγώ βουβά σαν κύμα.

Θα φεύγω κ' η ματιά σου
ποτέ δε θα με φτάνη.
Μα θάχω τα θαυμάσια
λογάκια σου στεφάνι.

Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ

Θαρθώ ένα βράδι, στρέφοντας στο δρόμο που με παίρνει,
θαρθώ να σ' εύρω μοναχόν με το παλιό όνειρό σου.
Η Εσπέρα τις λεπτές σκιές νωχελικά θα σέρνει,
περνώντας στο μοναχικό μπροστά παράθυρό σου.

Στη σιωπηλή σου κάμαρα θα με δεχτής και θάναι
βιβλία τριγύρω σε σιωπή βαθιά εγκαταλειμμένα.
Πλάι πλάι θα καθήσουμε. Θα πούμε για όσα πάνε,
για όσα προτού τα χάσουμε μάς είνε πεθαμένα,

για την πικρία της άχαρης ζωής, για την ανία,
για το που δεν προσμένουμε τίποτε ν' αληθέψη,
για τη φθορά, και σιγαλά στη σκοτεινή ησυχία
θα σβήση κ' η ομιλία μας κ' η τελευταία μας σκέψη.

Μα η νύχτα στο παράθυρο θαρθή να σταματήσει
Μύρα κι ανταύγειες αστεριών κι' αύρες θ' ανακατέψη
με το μεγάλο κάλεσμα που θ' αποπνέη η Φύση,
με την καρδιά σου που η σιωπή δε θα την προστατέψη.

ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕΥΟΥΝ

Την κάμαρά μου γέμισαν τα φωτεινά σας μάτια.
Ένα άνθος επιτάφιον η αγάπη σας που πήρα,
λυπητερά λικνίζεται στη λιγοστή πνοή.
Πόση ευτυχία στη θλίψη σας για τη βαριά μου μοίρα,
πόση χαρά που απόμεινε στην ύστερη ζωή!

Κ' η μουσική των στίχων σας τι θα μου φέρη ακόμη;
Πόση καρδιά θα μούπρεπε να σας δεχτώ σα χάρη
χειμωνικά χαμόγελα και ρόδα εσπερινά.
Ω, ας έρθη στο σκοτάδι του ο Χάρος να με πάρη,
ενώ θάναι τα μάτια σας κοντά μου φωτεινά.

Σ' ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Αυτόν τον καταδίωκε ένα πνεύμα
στις σκοτεινές εκτάσεις της ζωής του.
Οι ασχολίες του, οι χαρές του, σ' ένα νεύμα
προσχήματα γινόνταν της ορμής του.

Τα ωραία βιβλία, η σκέψη, ένα ορμητήριο
λίγες στιγμές· βίαιος στον έρωτά του.
Ύστερα γέμιζε η όψη του μυστήριο
και τίποτε δεν ταίριαζε κοντά του.

Ένας περίεργος ξένος επλανιόταν
αναμεσόμας, μ' όψη αλλοιωμένη.
Την υποψία μας δε μας την αρνιόταν
πως κάτι φοβερό τον περιμένει.

Ήταν ωραίος παράξενα, σαν κείνους
που ο Θάνατος τούς έχει ξεχωρίσει.
Δινόταν στους φριχτότερους κινδύνους
σαν κάτι να τον είχε εξασφαλίσει.

Ένα πρωί, σε μια κάρυνη θήκη
τον βρήκαμε νεκρό μ' ένα σημάδι
στον κρόταφο. Ήταν όλος σα μια νίκη,
σα φως που ρίχνει γύρω του σκοτάδι.

Είχε μια τέτοια απλότη και γαλήνη,
μια γελαστή μορφή ζωντανεμένη!
Όλος μια ευχαριστία σα νάχε γίνει.
Κ' η αιτία του κακού σημαδεμένη.

ΓΙΑ ΤΟΝ «ΑΔΕΛΦΟ» ΜΟΥ, ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΧΟ ΣΚΟΙΝΟΒΑΤΗ

Την ψυχρή σου γούνα αναπαύεις
στις στοίβες των παλιών βιβλίων τώρα,
καημένε μου, κι αναθυμάσαι
τα χάρδια που σου λείψαν και τα δώρα.

Στην περιφρόνηση εσύ αντέχεις
όμως κι' όλο και πιο ψηλά στυλώνεις
φλεγματικά, πελώρια μάτια,
την τραγική σου τύχη να λυτρώνης.

Παράξενα άσχημο εσύ πλάσμα
χωρίς ψυχή, μιλάς με την ψυχή μου
για την συμπάθεια, για την τύψη
και κάποτε μια δύναμη είσαι εχθρή μου.

Και σε αποφεύγω σαν την τύψη,
πλάσμα από γούνα, σε φοβάμαι τόσο!
Φοβάμαι αστείες σκοινοβάτη
μήπως και με τη σκέψη σ' ανταμώσω.

Ποια μοίρα σ' έστειλε σε μένα!
Νερομπογιά το μάτι σου και βάφει
τυπώματα μέσ' την ψυχή μου.
Λησμονημένοι ανοίγουν τάφοι.

Εξόριστε, πούχα γελάσει
μαζί σου παίζοντας, στ' αλήθεια
η ασκήμια σου μ' έχει νικήσει,
το γέλιο μου μού βάρυνε τα στήθια.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Γατούλα, με της ράτσας σου χαμένα τα σημάδια,
αδιάφορη, παράξενα ψυχρή
και κάποτε που μοιάζεις θλιβερή,
τι τριγυρνάς σα φάντασμα στην πλάση μας την άδεια;

Είνε γιατί δε βρέθηκες σε κύριο κανένα,
να παίρνης από χέρι την τροφή
και σούλειψε έτσι εκείνη σου η κρυφή
χαρά, πως κάποιος νιάζεται φτωχούλα μου για σένα;

Ή μήπως τάχα γνώρισες δώ μέσα το μοιραίο
και τη φιλοσοφία την πικρή;
Μαντεύω πως ακόμα είσαι μικρή
και θα μπορούσες εύκολα νάσουνα κάτι ωραίο.

Κι' όμως σε βλέπω αδιάφορη στον έρωτα κι' ακόμα
και στα τυχαία παιδιά σου βαρετή.
Πώς να το μάθω το άδικο «γιατί»
που έπνιξε τη φωνίτσα σου μέσ' στο κλειστό σου στόμα;

Σε διώχνει και το χάδι μου κ' η φιλική μιλιά μου.
Είσαι όλη τόλμη κι' όλη δισταγμό.
Το νοιώθω, καθώς μπαίνεις, και κρεμώ
ευγενική κι αδιάφορη στους τοίχους τη ματιά μου.

Έρχεσαι σαν υπόσχεση, πάντα την ίδιαν ώρα
και κάθεσαι με μian ιερή σιγή.
Αν σηκωθείς, «για τίποτε στη γη»
δε σε κρατώ 'σα να κινάς για των νεκρών τη χώρα.

[ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΚΛΕΙΣΤΕ ΕΡΜΗΤΙΚΑ...]

Και τώρα, κλείστε ερμητικά τις θύρες. Τελειώσαν όλα. Να φύγουν κι οι στερνοί, να μείνω μοναχή μου. Όλα δικά μου ήταν εδώ μέσα κι' όλα μου λείψαν κ' έμεινε τόσο απίστευτα μοναχική η ψυχή μου.

Να φύγουν όλοι! Ακάλεστοι κι' ας ήρθανε με δώρα. Τίποτε δεν εταίριασε στην εξαισία γυμνότη που με τριγύριζε λαμπρή. Μεγαλειώδεις πλάνες που εμπρός τους με ταπείνωσαν ικέτη και δεσμώτη.

Τώρα προφητικά σημαίνει η μυστική καμπάνα του «Δείπνου». Ο Μέγας Φίλος μου μηνά τη θέλησή του ναρθή. Κι' αν πάντοτε έλειπεν, όμως μέσ' στην καρδιά του άξια της πίστης μου έφεγγε τρισάξια η θύμησή του.

Για τη μεγάλη αναμονήν ετοιμασία θ' αρχίσω Ζωντάνεψε στις φλέβες μου η ευγενική γενιά μου. Τα χέρια μου της προσευχής, έτοιμα να συντρίψουν. Φραγγέλιο η ασυμβίβαστη, περήφανη απονιά μου,

Κ' έτσι θα νοιώσω, με σεμνά χαμηλωμένα μάτια, να πέφτη από το βάθρο του κ' ένας θεός ωραίος που εύκολα με ψαλμούς λατρείας βασίλεψε και μένει ακόμα λαμπροστέφανος κι' ανύποπτα μοιραίος.

Έρχεται! Ακούω που χτυπά πιο βιαστικά η καμπάνα. Είμαι έτοιμη. Μονάχη της το τέλος αντικρύζει πιο γρήγορο, στον πόθο της η τραγική ψυχή μου, αμφίβολη αν τη πίστεψεν Αυτός που τη γνωρίζει.

[ΧΑΙΡΕ, ΡΥΘΜΕ ΚΑΙ ΡΙΜΑ...]

Χαίρε, Ρυθμέ και Ρίμα.
Σας χαιρετίζω,
πια δεν ορίζω
τη φωνή μου.
Ξεφεύγει παραλήρημα.
Σας σμίγω μα η πνοή μου
δε φτάνει, σπα.

Σκοπέ, σ' αφήνω. Ήχε, Τραγούδι
μ' αφήνετε. Τη μονάχη
χορδή μάταια κρούω στη λύρα μου.
Νάχη μόνο ένα «χαίρε»
νάσαι μονάχη του «χαίρε» η χορδή
στην καρδιά μου!

Πάνε τα ωραία, τ' αγνά, η ζωή.
Αδιαφορία στις αγάπης τα μάτια.
Κακίας μεθύσι στο χαλασμό
τού ό,τι απομένει,
στο μαρασμό που έχει ανθίσει
μέσα μου κ' έξω-κισσού πλημμύρα,
σημαία αποκλεισμού!

Πάνε τα ωραία, τ' αγνά, η ζωή.
Γλυκέ Σκοπέ, δε μου αντέχει
η φωνή.

Να τραγουδώ
το θάνατο τη δυστυχία,
να λησμονώ
της χαράς την αγάπη,
δε θέλω. Ας σβήσω
σφιγταγκαλιάζοντας τη χορδή που μου μένει
να μη σημαίνει
γλυκά στο Θάνατο κι' αυτός αργεί
με ιδιοτροπία ερωμένου!

Σας χαιρετίζω,
Σκοποί όπου πάτε, μη με ξεχνάτε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

«Οι νέοι που φτάσανε μαζί στο έρμο νησί» με σένα
κάποια βραδιά μετρήθηκαν κ' ηύραν εσύ να λείπης.
Τα μάτια τους κοιτάχτηκαν τότε, χωρίς κανένα
ρώτημα, μόνο εκίνησαν τις κεφαλές της λύπης.

Νύχτες πολλές, θυμήθηκαν, από τη μόνωσή σου
ένα σημείο από φωτιά τους έστελνες γνωρίζαν
το θλιβερό χαιρέτισμα που φώταε της αβύσσου
τους δρόμους κι' όλοι απόμεναν στον τόπο τους που ορίζαν.

Απόμεναν στην ίδια τους πικρία, κρεμασμένοι
έτσι μοιραία και θλιβερά στο «βράχο» του κινδύνου.
Κι' όταν πια τους χαιρέτισες, οι αιώνια απελπισμένοι
ψάλαν μαζί κάποια στροφή καθιερωμένου θρήνου.

Μα φτάνουν πάντα στο «νησί» τα νέα παιδιά ολοένα.
Στην άδεια θέση σου ζητούν της ζωής το ελεγείο.
Σου φέρνουνε στα μάτια τους δυο δάκρυα παρθένα
και της καινούριας σου Εποχής το πλαστικό εκμαγείο.

[ΑΝΑΜΕΣΑ Σ' ΟΛΑΝΘΙΣΤΕΣ ΒΑΤΙΕΣ...]

Ανάμεσα σ' ολάνθιστες βατιές
χαρούμενα πουλάκια που πηδούν
αθόρυβα-της ευτυχίας ματιές-
τ' ασημωτά νερά λαμποκοπούν
του ποταμού- χαρά της λαγκαδιάς
και βιαστικά πηγαίνουν και περνούν
στην άβυσσο να πέσουνε με μιας,
να πέσουν να χαθούν!

[ΤΟ ΔΑΣΟΣ...]

Το Δάσος, κοίτα, απόγυρε
στης Νύχτας την αγκάλη.
Μύρο αποπνέει μεθυστικό,
στενάζει με το αηδόνι.
Το φεγγαράκι πάνω του
περίεργο προβάλλει
και στον καθρέφτη του ρυακιού
τα μάγια του ξαπλώνει.

ΟΝΕΙΡΟ

Άνθη μάζευα για σένα
στο βουνό που τριγυρνούσα.
Χίλια αγκάθια το καθένα
κι' όπως τάσφιγγα πονούσα.

Να περάσης καρτερούσα
στο βορριά τον παγωμένο
και το δώρο μου κρατούσα
με λαχτάρα φυλαγμένο

στη θερμή την αγκαλιά μου.
Όλο κοίταζα στα μάκρη.
Η λαχτάρα στην καρδιά μου
και στα μάτια μου το δάκρι.

Μέσ' στον πόθο μου δεν είδα
μαύρη η Νύχτα να σιμώνη
κ' έκλαψα χωρίς ελπίδα
που δε στάχα φέρει μόνη.

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Μ' ερωτευμένη την καρδιά σε γνώρισα άγριο Δάσο.
Έπινα στο αεροφίλημα τη μυστική ευωδιά σου.
Πρόσμενα με το ξάστερο σκοτάδι να περάσω,
όταν τ' αερινό στοιχίο περνούσε στα κλαδιά σου.

Σε γνώρισα σ' ερωτικές νύχτες ρυτιδωμένη
θάλασσα σαν το μέτωπο της συλλογής, περνούσε
πάνω σου χάδι η σκέψη μου και πάντα η ανθισμένη
άκρη σου με τα ευωδιαστά φύκια με προσκαλούσε.

Σας γνώρισαν οι ερωτικές νύχτες μου ωραία λουλούδια,
διάφανα, αγνά, πολύχρωμα, σα φωτεινά σημάδια.
Βαριά η δροσιά σα φίλημα και ξεχυνόνταν χνούδια
χρυσά 'πό τα σμιγμένα σας βλέφαρα στα σκοτάδια.

Τώρα στο φως της αρνησιιάς δομένα, έτσι αλλαγμένα
μού δείχνεσθε, στη συλλογή το νου μου πάω να χάσω.
Τάχα είστε σεις που γνώρισα; Σεις είστε αγαπημένα
λουλούδια, θάλασσα αργυρή, πυκνό των πεύκων Δάσο;

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Ακούω τη γλώσσα που λαλούν τα δυο σου χέρια-ω χέρια!
καθώς σιγασαλεύουνε λευκά,
στον Πύργο της απελπισιάς κρυμμένα περιστέρια
από μακριά τα ξαγναντώ, σύμβολα ειρηνικά.

Μιλούνε, δε μιλούν; Αχεί βαθιά μέσ' στην καρδιά μου
χαιρέτισμα ενός ρόδου στους γκρεμούς.
Λάμπουν, δε λάμπουνε; Τραβάει μαγνήτης τη ματιά μου,
ανατολή του αυγερινού στους σκοτεινούς χαμούς.

Ξανοίγω την αγνώριστην αγάπη μου κλεισμένη
στο κρίνο των μπλεγμένων σου χεριών
και πλέκω τόνειρο γλυκό. Μη με κοιτάς, πληθαίνει
στη σκοτεινιά το χρυσοφώς των πλάνων αστεριών.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Όταν η σιγαλιά πλατιά θ' απλώση
στον κήπο μου τη νύχτα, βροχερό
το σύννεφο τον ουρανό θα στρώση
σε μαύρο θόλο πάνω του ιερό.

Θα γύρουνε στο μυστικό σκοτάδι
τα δέντρα, οι θάμνοι, αργά την κεφαλή
κ' ευλαβικά θα ψάλλουν έτσι ομάδι
τη θλιβερή στερνή τους προσευχή!

Έλα και μεις μαζί την προσευχή μας
στερνή φορά να πούμε. Θ' ακουστή
στη σιγαλιά παθιάρικη η φωνή μας,
θ' αντιλαλήση ο θόλος θα σπαστή,

το σύννεφο θα κλαίη, θα κλαίμε αντάμα,
θ' ακολουθή των δέντρων ο ψαλμός
λυπητερός το σιγαλό μας κλάμα
και θα πυκνώνη η σκοτεινιά χαμός.

Ούτε απ' αστέρι λάμψη δε θα πέση,
της Μοίρας δε θα δούμε τη μορφή
κ' ενώ τα χέρια χώρια θα μας δέση,
τα χείλη μας θα λεν την προσευχή.

[ΚΑΙ ΣΤΑΘΗΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ...]

.....
Και στάθηκα μπροστά σε δυο μάτια με δίχως ταίρια,
ωραία σα λωτολούλουδα, μάτια νοσταλγικά,
που μου μνημούσαν την αυγή, μα ωιμένα ήταν αστέρια
που μου είχαν ρίξει λίγο φως κι' αυτό διαβατικά.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Θυμάμαι τώρα ... Οι θύμησες πλημμύρες που με πνίγουν,
άνεμος, σκοτεινιά.

Τα λόγια ανθούς τα μάδησες, μα τώρα αυτά μού ανοίγουν
κακές πληγές βαθιά.

Ούτε σκιά, ούτε όνειρο έτσι που να διαβαίνει
γοργά προς το χαμό.

Καπνός η αγάπη. Σύννεφο, τα λόγια σου, μου ραίνει
σταγόνες τον καημό.

Τώρα σαπίζουν μέσα μου πρώιμες οι πληγές μου.

Η θύμηση ασπασμός

προδοτικός, να μου γελούν κρυφά κάποιες στιγμές μου

ν' αυξάινη ο απελπισμός!

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είνε ο πόθος μου τέτιος, αγέρα
σαν τον άγριο θυμό σου
που στις πλούσιες κοιλάδες σφυρίζει.
Είνε ανήμερος, άγρια φοβέρα,
πλούσιοι οι τόποι βαθιά μου
και σα χάρος σκληρός τούς θερίζει.

Κάθε ελπίδα, κάθε όνειρο νέο
το χαϊδεύει σαν αύρα
ζωοδότρα στα εαρινά φύτρα.
Κι' αν αυξάνη και γίνεται ωραίο,
είνε η γόνιμη ορμή του
που θα γίνη η σκληρή καταλύτρα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ήμουν ανίδεη κι' άπραγη, παρ' όλο
που η παιδικότης μούχε πη το «χαίρε».
Ω, για να πω τα λόγια τούτα τώρα
θύμηση τις γλυκές πηγές σου φέρε.

Είχαμε οι δύο καθήσει στο γεφύρι
του έρημου δρόμου που έβγαζε στο ρέμα,
ακίνητοι και παραπονεμένοι,
με σκεφτικό παράξενα το βλέμμα.

Το σκεφτικό μας πρόσωπο η Σελήνη
το αγκάλιαζε με θέρμη και το εφίλει
μα εμείς μέναμε πάντα καθισμένοι
με σιωπηλά τα ξαφνισμένα χείλη.

Λιγάκι πριν δεν ήμαστε θλιμμένοι
μα μούπε ξαφνικά πως μ' αγαπάει.
Αυτό ήταν! Τι να νοιώσαμε με τούτο;
Αχ! όλη η παιδική ψυχή μας πάει!

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Μ' απάντησες στο δρόμο σου, Ποιητή.
Ήμουν το πρωτολούλουδο του Απρίλη.
Η δίψα της αγάπης που ζητεί
σου φλόγιζε τη σκέψη και τα χείλη.

Ήμουν το πρωτολούλουδο. Κλειστή
τότε η πηγή των στοχασμών μου, εμίλει
μόνο η καρδιά μου αθώα και λατρευτή,
όταν το πρώτο βλέμμα μού είχες στείλει.

Με τον καιρό, τον πόθο σου σ' εμέ
να φανερώσης σίμωσες. Ωιμέ,
είμασταν μιας γενιάς παιδιά. Η καρδιά μας

Αγάπαε με το πάθος που ζητά
να πάρη, το αισθανθήκαμε φρικτά
και πήραμεν αλλούθε τη ματιά μας.

[ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΜΕ ΠΗΡΕ ΜΟΝΑΧΗ...]

Στο δρόμο που με πήρε μοναχή
δεν ξέρω πώς, αλήθεια,
βρήκα μια νέα μέσα μου ψυχή
κι' όνειρα βρήκα πλήθια.

Μέσ' στο μισό το φως, ήταν γλυκό
νέο φύτρο την ελπίδα
να τη θωρώ σα μάγο μυστικό
και σα ζωοδότρα αχτίδα.

Ήταν γλυκό πως άνοιξε η καρδιά
μέσα στο νέο κορμί μου.
Ανοίγανε τα μάτια στα κλαδιά,
τραγούδαγεν η ορμή μου.

Ο νους μου οραματίζοταν. Τρελλά
φτερά τα δύο μου χέρια
και να η Αγάπη μούγενεψε δειλά,
μούστειλε περιστέρια.

Και να η Αγάπη μ' ένα αστραφτερό
δρεπάνι με σιμώνει
κι αφού μου θέρισε ό,τι δροσερό
μ' άφησε πάλι μόνη.

ΘΕΟΣ

Ταπεινή ρημοκλησούλα,
πίσω από βουνού κορφή,
συ βαθιά μου μέσ' στη σκέψη
ζεις απόμερη, κρυφή.

Σκοτεινή πάντα, χαμένη
στην απέραντη εξοχή
και κλεισμένη, του διαβάτη
δε ζητάς την προσευχή.

Το μικρό καμπαναριό σου
σ' ενός δέντρου τα κλαριά,
που φυτρώνει εκεί σιμά σου,
κρύβει πάντα τη θωριά.

Κ' η καμπάνα ραϊσμένη
δεν ακούστηκε μακριά.
Τώρα ρημασμένη χάμω
κοίτεται άλαλη, βαριά.

Ταπεινή ρημοκλησούλα,
δίχως πίστη εγώ ποτέ,
το θεό σου να δοξάσω
γονατίζω μπρος σ' εσέ.

Σ' ΑΝΑΜΟΝΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

Δεν είναι να χαρώ στον κόσμο άλλο
τίποτα πια. Τα χέρια σου βαριά
γεμάτα και μου τάδιασες Ζωή.
Τα δέχτηκα, δε διάλεξα μεγάλο,
μικρό, ήταν χώρια, ήταν μαζί.

Μα κάτι που κρυφά μου τόχες τάξει
κάποτε σπλαχνική, πονετικιά
σε μένα, τη μια ωραία και χωριστή
στράτα για να με βρη πούχες χαράξει
σ' αυτό μόνο δε φάνηκες πιστή.

Ω δεν μπορεί, κι' αυτό θα μου το δώσης
μον' το κρατάς ως που να ξεγνοιαστώ
και να με βρη σαν άξαφνη χαρά.
—Τη περηφάνεια μου μην ταπεινώσης
κύττα, μη μου λερώσης τα φτερά.

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Ψυχή μου, του άσωτου καημού παιδί, σαν ποια προσμένεις
γαλανή μέρα να διαβή, μαζί της να σε πάρη;
Κάτω απ' το φως δε θα μπορής τα όνειρα ν' ανασταίνης,
θα σβήση η ωραία φλόγα σου και θα σου μείνη η χάρη,

μέσα σε θρόνο ολόχρυσο καρτερικά να μένης
σα σ' ένα πλούσιο κόσμημα χλωμό μαργαριτάρι.
Της Νύχτας, σα μυστήριο του Άδη σκοτεινιασμένης
περνάει το φάσμα, κοίταξε, με θριαμβικό καμάρι.

Σήκωσε τα περήφανα χέρια σου και δεήσου
να γίνης ένα απ' τα πολλά τα μαύρα μυστικά της,
να μη σ' αγγίξη η ελπίδα, όπως τ' ανήλια της αβύσσου

η αχτίδα, για τα πρόσχαρα πούνε για σένα ξένα.
Και μόνο η σκέψη κάποτε στο άσκοπο πέταμά της
να βρίσκης όλα που πόθησες, τα ωραία στερημένα.

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Έμεινα, καρτερώντας σε, ως που το αστέρι εφάνη
της χαραυγής ψηλά.

Μα η φλόγα τους τα δάκρια μου τάχε όλα πια ξεράνει
κι' ούτε ο ψυχρός Λυκαβηττός μ' άκουσε, σιωπηλά
καθώς θρηνούσα τόνειρο πώσβηνε στην καρδιά μου.

Ω, τώρα που σε φέρανε οι στιγμές σιμά μου, πάλι
τ' άστρο θα καρτερώ,
για να του πω, κρατώντας το δάκρι πώχει προβάλει
στα μάτια μου σαν τη χαρά θερμό και λαμπερό,
–τον είχα απόψε όλον καημό μέσα στην αγκαλιά μου!

ΔΕ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ ΠΙΑ...

Δε θα ξανάρθης πια, να μου χαρίσης
απ' την ωραία ζωή που σε φλογίζει
κάτι, ένα της λουλούδι; Σου γεμίζει
με τόσα την καρδιά και το κορμί.

Δε θάρθης πια, τα χέρια μου να σμίξεις
τα παγωμένα, τα εχθρικά μου χέρια;
Πλάι στα δικά σου, μερωμένα ταίρια
δεν τα ζυγώνει πλέον η αφορμή.

Δε θάρθης! ...Πώς αργά περνούν οι μέρες.
Κι' όσο συ φεύγεις, τόσο με σιμώνει
η γνώριμή μου μοίρα. Τόσο μόνη,
τόσον καιρό με τον κρυφό καημό.

Δε σου περνάει, αλήθεια από τη σκέψη
ότι μπορεί σε μια στιγμή θλιμμένη,
στη μοίρα αυτή που πάντα με προσμένει
να πάω ξανά και δίχως γυρισμό;

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ...

Καμμιάν από τις πίκρες μου δε γνώρισες
τις πίκρες μου τις άσωστες τις μαύρες.
Και στων ματιών μου μέσ' στο φεγγοβόλημα
τα δάκρια μου στεγνωμένα τα 'βρες.

Εσύ μονάχα το γλυκό χαμόγελο
καμάρωσες στα χείλη μου απλωμένο
κ' έχες μέσ' στων ματιών μου το ξαστέρωμα
τον πόθο σου τρελλά καθρεφτισμένο.

Με γνώρισες να γέρνω στην αγάπη σου
σαν πεταλούδα στο άλικο λουλούδι
και να σκορπίζω όσο η καρδιά μου εδύνοταν
μεθυστικό το ερωτικό τραγούδι.

Γνώρισες της χαράς μου το άγριο ξέσπασμα
στον ανοιξιάτικον αγρό που ευώδα
λαχτάρας κύμα εγίνονταν η αγκάλη μου
τα νειάτα σου να σφίγγη και τα ρόδα.

Εσύ ποτέ κρυφά δεν ακολούθησες
το βήμα μου σαν φεύγω από κοντά σου
κι' όμως και με τη σκέψη σου μου δόθηκες
και με τη φλόγα ακόμα του έρωτά σου.

Μα ποιος το ξέρει αν, μια στιγμή βρισκόσουν
κάπου που να με βλέπεις όταν γέρνω
και σκύβω μαζωχτή κάτω από τάγριο
χτύπημα, τις στριγγές φωνές που σέρνω

αν άκουες, και στου πόνου το ξεχείλισμα
το δόσιμο στο ξέψυχο μεθύσι,
τα δάκρια, ω, θα μ' αρνιόσουν όλα αν τάβλεπες.
Κι' όμως μου λες πως μ' έχεις αγαπήσει.

Η ΘΛΙΨΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Έτσι κι' απόψε ανάτειλαν του δειλινού τα ρόδα
χρυσόχρωμα, ροδένια, πορφυρά,
έτσι κι' απόψε σβήνοντας εφυλορρόησαν όλα
καθώς τα ξαγναντώ κάθε φορά.

Και κάθε μια φορά ρουφώ από την ανατολή τους
όλη τη ροδοστάλακτη χάρη τους και μεθώ
ακόμα κι' απ' τη σιγανή, την υστερνή πνοή τους.
(Έτσι, τη κάθε μια χαρά τη χαίρομαι όλη ως πέρα).

Μα έτυχε απόψε βλέποντας τη Δύση, να σκεφτώ
πως τάχατες η αγάπη μας θάσβηγε κάποια μέρα...

Κι' όπως απόψε ανάτειλαν του δειλινού τα ρόδα
χρυσόχρωμα, ροδένια, πορφυρά,
όπως κι' απόψε σβήνοντας φυλορροούσαν όλα
είχα μια θλίψη τούτη τη φορά...

ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Τι θλιβερό πράμμα ο Σταθμός,
που μόλις νάχη φύγει το τραίνο.
Ούτε στιγμή, μόλις που εδώ
στις ράγιες του βαριά σταματημένο
και πηγαινόρχονταν γοργά,
ανίδεια γελώντας ταξειδιώτες.
Κι' όσοι που μείνανε κι' αυτοί
δεν έχουνε την όψη τους σαν τότες.
Η άδεια θέση κι' η σιωπή
μέσ' στο Σταθμό που τούφυγε το τραίνο.
Κι' αυτοί που μείνανε σκορπούν
κ' έχουν το βήμα το αποφασισμένο
όσων τη μοίρα ακολουθούν.
Κάθε φορά τούς φεύγει κι' από κάτι
και κείνοι μένουν στο Σταθμό
λυγίζοντας το θολωμένο μάτι.
Στρέφουν στα ίδια θαρρετοί
δήθεν κ' η πλάτη τους κυρτώνει πίσω.
-Καταραμένε χωρισμέ
όμως κι σένα απόψε θ' αγαπήσω.
Γιατί το «χαίρε» ήταν γλυκό
καθώς το χέρι σειόταν στον αέρα
απ' το μαντήλι πιο λευκό
κι' απ' τον ανθό, σα φως που έφευγε πέρα,
που δεν το είχα ιδή ποτέ
τόσο γαλήνια ωραίο τ' όραμά σου,
Καταραμένε χωρισμέ.
Μου τρέμουνε τα χείλη στόνομά σου.

ΠΡΟΛΟΓΙΑ

Ζωή πώς με παράδωσες μ' ένα φιλί στους δήμιους.

.....
Οι δήμιοι σου, καλόγνωμοι, θάνατο δεν προστάζουν.
Είνε κι' αυτοί απ' τους τίμιους σου και τους ευγενικούς!
Χαμόγελο τα χείλη τους και γλυκό λόγο στάζουν
κ' έχουν κι' αγάπη και σκοπούς ωραίους και ιπποτικούς.

Ω, εμένα το αίμα μου έλειψεν απ' τη φριχτή αγωνία,
στον ξέσαρκό μου τράχηλο να σέρνεται η θηλιά
και να μη σφίγγη. Ω, ευγενική των δημίων μου μανία,
έχω μέσα στα στήθη μου σπασμένη την καρδιά.

Έχω σπασμένη την καρδιά. Μ' έχει η ζωή προδώσει
και μου ζητάνε να γελάσω αθώα και τρυφερά
και νάναι μέσ' στα μάτια μου χαρά και λάμψη τόση,
που να γενή στα ευγενικά σας όνειρα φτερά.

Εγώ πρέπει απ' τη λίγη μου σταγόνα να σας θρέψω
του αίματος, που φαρμάκωσε κι' αυτή μέσ' στην καρδιά.
Τα φάσματα των πόθων μου λουλούδια να σας δρέψω
και να δεχτώ σα μιαν αυγή την τελευταία βραδιά.

Κι' αν η σπασμένη μου καρδιά τρίξη στο σαρκασμό μου,
κι' αν αντί δάκρι στάξουνε τα μάτια μου φωτιά,
θα μου ραβδίστε το χυδαίο κι' άπρεπο στοχασμό μου
ευγενικά στυλώνοντας την βλοσυρή ματιά.

Όμως η βαριά μοίρα μου δεν είναι ο θάνατός μου.
Μέσ' στην καρδιά μου βόσκουνε πληγές από φωτιά.
Ποιος από σας, ανύποπτα, τίμιος θα γίνη εχθρός μου
στον ξέσαρκό μου τράχηλο να σφίξη τη θηλιά!

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Ένας τρελλός καθότανε στην είσοδο
τη νύχτα απόψε και μιλούσε,
μιλούσε βιαστικά κι' όταν απόσταινε
κάποτε, σκεφτικά χαμογελούσε.

Μιλούσε για τη γνώση, την ονόμαζε
την πρώτη αδυναμία των ανθρώπων.
«Μα θα μιλήσω απόψε κι' ας με δέσουνε,
ξέρω τα μυστικά των άγιων τόπων!

»Ξέρω όλο μυστικά και γύρω μου άφοβα
θα τα βροντοφωνήσω πάλι.
Α, ήμουν τρελλός τόσον καιρό που σώπαινα
κι' αυτά μούχουν βαρύνει το κεφάλι.

»Φίλε μου νάσαι απλώς πολυλογάς
χωρίς ουσία, θάσαι βάρος.
Φρόντιζε νάσαι ο πιο επικίνδυνος
και μόνος σου να παίρνης θάρρος.

»Νάχης καρδιά κι' όλο να ευφραίνεται
μ' αίσθημα και φιλοτιμία,
είνε... να καρτεράς το θάνατο
και νάρθη μια λιποθυμία!!!

»Είδες ο φουκαράς ο τζίτζικας
ψόφησε εχτές από ειλικρίνεια.
Τά λεγε αληθινά κ' επίμονα
και μεις τα παίρναμε για γκρίνια.

»Στο τέλος έσκασε από ευγένεια
κ' επίσημα κυλίστηκε στο χώμα...
Α φαύλοι, δε θα μου το κλείσετε
ποτέ τ' αχρείο μου το στόμα!»

Και τάλεγε τόσο ήρεμα
τόσο γλυκά η ματιά του εφωτοβόλει,
γελούσε ξαφνικά κ' έτσι χαρούμενα
σα νάταν η καρδιά του περιβόλι!

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥΤΗ...

Την ώρα τούτη, όσο ποτέ, σε συλλογιέμαι
ερημική ψυχή, ξένη διαβάτη.
Φίλοι κι' αγάπες ήταν γύρω σου! (Πλανιέμαι
ή αλήθεια λυπημένο είχες το μάτι;)

Ούτε μια αγάπη, ούτε ένας φίλος τόσο
που σε μιαν ώρα σαν αυτή,
το χέρι να σου σφίξει. (Θα γλυτώσω
τη φήμη σου απ' την ψεύτικη γιορτή).

Δεν εστεκόταν, ναι, κανείς τόσο κοντά σου
και κάποτε όποιον «φίλον» ονομάζεις
στη μοίρα σου είνε πρόκληση, ξεφώνημά σου
στην ερημιά που η σιωπή της σε τρομάζει.

Μονωμένος φριχτά, με ξεσκισμένη
ελεεινά την πορφύρα σου του ονείρου,
τράβηξες για μια χώρα ξακουσμένη
κι' άφαντη, στη βαθιά καρδιά του απείρου.

ΒΡΑΔΙ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Την ώρ' αυτή που δε λυπάμαι
κόπη ο δεσμός με τη ζωή.
Είμαι άδεια θήκη αποθεμένη
μέσα στου κόσμου τη βοή.

Άλλοι με βλέπουν μ' ένα βλέμμα
που υπόσχεται τον ουρανό.
Άλλοι την κόλαση μού δείχνουν
μέσα σε πλαίσιο φωτεινό.

Κάποιοι έκπληκτοι με χαιρετούνε.
(Πώς τάχα να τους συγκινώ;)
Και σκύβουν κάτι για να πούνε,
μα που δε θάναι αληθινό.

Τ' ομοίωμά μου θάχη βέβαια
κάποια περίεργη ιστορία,
μα που όλη αυτή δε θα μου λύνει
την μικρούλα μου απορία...

Για όλα θα λένε (Εκτός εμένα
είνε όλοι τους ειδοποιημένοι).
Μα δε θα λένε για τα δαιμόνια
που από μικρή μ' έχουν παρμένη.
Για την καρδιά που με χρυσάφι
πληρώσαν, τάχα αληθινό,
κι' ύστερα μου φωνάζουν πάντα
πως ήτανε το πιο φτηνό!

ΕΜΕΝΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΝ...

Τι θέλω πια να δέχομαι την προστασία της Μούσας;
Να σφίγγω την καρδιά μου να δεχτή
τις νέες αγάπες, πίστες και χαρές της,
τάχα πως είναι μοίρα μου κ' είνε και διαλεχτή!

Πάει ο καιρός που αχτιδωτό το αστέρι της ματιάς μου
έφεγγε και των θείων και των γηίνων.
Ω των παθών δεν κράτησα εγώ την ανόσια Λύρα,
εμένα τα τραγούδια μου ήταν μόνο για Κείνον.

Και τραγουδούσα τον καημό της άσπιλης ψυχής μου
μέσ' στον δακρύων την ευχαριστία
κι' όλη η χαρά του τραγουδιού μου ήταν, πως τη φωνή μου
θα την δεχόταν μια βραδιά μπρος στη φτωχή του εστία.

Κι' ως διάβαζα στα μάτια του κάποτε τη χαρά του,
ποια δόξα πιο ακριβή να πω;
Στο χωρισμό μας τούφερναν σα χελιδόνια οι στίχοι
μήνυμα, πως από μακριά διπλά τον αγαπώ.

Τώρα καμμιά, καμμιά ηχώ δεν άφησε η φωνή μου
σπαραχτική όταν γέμισε μιας νύχτας το σκοτάδι.
Όμως όλοι φοβήθηκαν και γω πιστεύω ακόμα
αληθινά πως τη βαριά χτύπησα πόρτα του Άδη.

Λοιπόν γιατί να δέχομαι το κάλεσμα της Μούσας;
Σαρκάζει η πίστη μέσα μου των θείων και των γηίνων.
Μια ανόσια Λύρα των παθών σε μένα δεν ταιριάζει.
Εμένα τα τραγούδια μου ήταν μόνο για Κείνον.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Ο νεός που πρόσμενες ναρθή
δεν ήρθε μήτε απόψε.
-Μα τι θα τούλεγες; Γιατί;
Άσε το μάταιο να χαθή.
Το άμοιρο φύτρο κόψε.

Μη σου πλανεύει την καρδιά
τη χλιοπαθημένη,
μια αναγέλαστρα επιθυμία.
Στην εαρινήν αυτή βραδιά
μια πίκρα είνε χυμένη.

Μα δεν ακούς τη συμβουλή,
τόσο η μαγεία σε δένει.
Μήτε κι' απόψε δε θαρθή
κ' έτσι θα γίνη πιο πολύ
το αύριο που περιμένει.

Στα σκοτεινά του μάτια φως
η απουσία θα χύση,
τ' αδέξια χέρια του, με ορμή
συγκρατημένη, ένας κρυφός
καημός θα τα φιλήση

και θα τα ιδώ να μου απλωθούν,
νάσαι δειλά στη νίκη,
γλυκά στην πίστη πως μπορούν,
κύμα χαδιών, να με τραβουν
στο βάθος σα χαλίκι.

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΗΣ

(Στην αλησμόνητη Κα Μαρία Αγιοβλασίτου)

Μακριά 'π' του κόσμου τη βοή,
το κύμα αγνάντια που γελά,
της εξοχής κει που η ζωή
γλυκιά, γαλήνια αργοκυλά,

Σα μια ζωή της εξοχής,
σαν της ζωής παλμός κρυφός,
μέσ' τους ανθούς κάθ' εποχής,
καμαρωτό, λευκό στο φως,

ζει το σπιτάκι της. Ζεστό
σα μια καλόδεχτη αγκαλιά,
σαν ένα στόμα γελαστό,
χαϊδευτική σα μια μιλιά.

Εκεί η ζωή της σιωπηλή
σκορπιέται γύρω και περνά.
Κάθε στολίδι διαλαλεί
τη χάρη που το κυβερνά.

Κ' η καλωσύνη της ψυχή
αχνή σαν κρίνων ευωδιά
κι' ο κάθε λόγος της ευχή
σα ν' ανεβαίνει απ' την καρδιά

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Σα μας μεθά βαριά η ζωή, μας κλέβει τ' αγαθά μας.
Τα μάτια μας που μιαν αυγή, κάτω από βελουδένιο
χέρι, ξαλάγρευαν για τούς που δε γνωρίσαν τόπους,
ξαναγυρνάνε θλιβερά και κατακουρασμένα.
Τα χείλη μας που τρύγησαν της μεστωμένης νειότης
τους μελιστάλαχτους καρπούς κάτω απ' τη φλόγα του ήλιου,
όμοια μαραίνονται σαν τους καρπούς που λησμονιούνται.
Και τα κορμιά μας που η ορμή τάκανε ν' αψηφήσουν
και μέσ' στον κόκκινο χαμό της φλόγας που λυτρώνει
για μια στιγμή να πέσουνε βαριά σα μαγεμένα,
μιοάζουνε τ' ανεμόδαρτα κλαδιά που τα φοβίζει
ακόμη κ' η αλαφρότατη της άνοιξης πνοούλα.

.....
Η θλίψη πέφτει του βιολιού μέσ' στη γεμάτη σάλα
του αποκρηάτικου γλεντιού, του μεθυσιού, της τρέλλας,
σαν ένας τόνος πιο βαθύς. Κάθε γωνιά την παίρνει
και στις πολύαιμες φλέβες μας φτάνει και μας μεθάει.
Η μουσική πνέει του χορού και γέρνουν τα ζευγάρια,
στο αγέρι το χαϊδευτικό πολύχρωμα λουλούδια,
η ανατριχίλα τα λυγίζει απ' την κορυφή ως τη ρίζα
κι' ανάρια ανάρια εδώ κ' εκεί κρυφά φιλιά θροΐζουν

.....
Θυμάμαι την τρελλή νυχτιά της αποκρηάς, θυμάμαι
τον Αρλεκίνο τον ψηλό σα φάντασμα, με κείνα
τα μάτια του, τα δυνατά μάτια που ευθύς που κλείναν
καθ' έξοδο κι' απόμενες στη μοναξιά μαζί τους.
Τα χέρια εκείνα τα μακριά και τα χλωμά σαν κρίνα
αναιμικά, που μ' όλη τους την απαλότη εκείνη,
σαν φλόγα ή σίδηρο νάτανε, την καρδιά μου
ένοιωθα μούδεναν σφιχτά να μην την ξαναφήσουν.

Τα χείλη του τα κόκκινα τόσο, σα να ρουφούσαν
το καθαρό αίμα της καρδιάς και παίρνανε το χρώμα.

.....
Έτσι τον είδα αμέτρητες φορές μέσ' στη ζωή μου
και τον ονόμασα θεό, δεσπότη της καρδιάς μου.
Παιδούλα γλυκοστόχαστη πάνω στο κέντημά μου,
κάποιες φορές θολώνανε τα μάτια μου κι' ο νους μου,
επάλλοταν τρεμουλιαστά μέσα η μικρή καρδιά μου
και μούπεφτε το κέντημ' από τα βαριά μου χέρια.
Σα νέφελο κάποια θαμπή περνούσε εμπρός μου εικόνα.

.....
Και μ' ακολούθησε μακριά σε τόπους και σε χρόνους.
Δεν είχα ούτ' ένα λούλουδο χλωρό μέσ' στην καρδιά μου.
Μια πυρκαϊά τα νέκρωσε και μοναχά οι σκιές τους

απόμειναν σαν όνειρα θαμπά, γεμάτα φρίκη.
Όμως κ' εκεί περπάτησε μέσ' στο θαμπό σκοτάδι
απ' άλλοτε πιο ζωντανός και πιο όμορφος. Δεν ήταν
να βρίσκωμαι σε μια γωνιά της Φύσης μοναχή μου
και να μην έρθη σαν καημός, σα στεναγμός, σα δάκρυ,
ή σαν τρελλός παλμός χαράς να γίνη συντροφιά μου.
Δεν ήταν τόνος μουσικής , ρυθμός , χρώμα, που φέρνουν
του νου μεθύσι ή της καρδιάς και να μην έρθη, χάρη
των ουρανών με τη μορφή των χερουβείμ ή πάλι
της καλωσύνης η ψυχή με τη μορφή του κρίνου,
κάποτε το πικρό του πόνου αγκάθι με την όψη
της ομορφιάς του ρόδου ή του ναρκίσσου, άλλοτε πάλι
ο Αρχάγγελος με τη ρομφαία να πάρη την ψυχή μου.

*(Απόσπασμα από ένα πολύ μεγάλο και ασύνδετο κάπως ποίημα) **

** Η υποσημείωση ανήκει στην ποιήτρια.*

Η ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Το βράδι της μεγάλης πρόβας. Μπαίνουν,
άφωνα χελιδόνια, οι μουσικοί
μαυροντυμένοι, με τ' ολάσπρο στήθος,
με μια βιασύνη αργή και νευρική.

Οι κριτικοί με την καρδιά κλεισμένη
επίσημα σ' ένα πλαστρόν σκληρό,
ανησυχούν τι θάπρεπε να πούνε
για ένα ταλέντο τόσο νεαρό.

Ο μουσουργός μαζί με δύο κυρίους,
ένα παιδί χαριτωμένο εκεί
και τίποτε άλλο, δεν μπορεί να πείση
πως θα παιχθή δική του μουσική.

Κ' έχει μια ανησυχία, με τη σκέψη
πως είναι αλήθειες τόσο σκοτεινές,
δύσκολες κι αφανέρωτες που μοιάζουν
σαν τις λησμονημένες ζωντανές.

Νταν! –Τα παραπετάσματα κινούνται
σα νέφη σκοτεινά που υποχωρούν
και φαίνονται τα χέρια μιας γυναίκας
που ψάχνουν στο κενό και προχωρούν.-

Νάτη, στο μέσο της σκιηής που στέκει
μ' ένα γαλήνιο μέτωπο. Γελά
τόσο γλυκά. Στο πρόσωπό της τρέχει
ένα μεγάλο δάκρυ, ενώ γελά

τόσο γλυκά. –Τα χέρια της υψώνει
δεμένα στο κενό, σαν ξαφνικό
κακό να την εχτύπησε, λυγίζει
σ' ένα χορό τρελλό, δαιμονικό

κι' αφήνει μια φωνή σαν πελαγήσια
βουή· κάτι από μάκρη, από βαθιά
που φτάνει κ' είναι δρόσος κι αρμονία.-
Βροχή των δοξαριώνε χρυσαφιά.

Κάτι σαν τη φωνή του σπίνου. Φέγγει,
το χείλος της καρπός χειμωνικός
και σκύβει και φιλεί τη γη σα νάταν
ο ξεχασμένος τάφος ο γλυκός.-

Τα χείλη της σαλεύουν. Τρεμουλιάζει
σύσσωμη, ένα ανοιξιάτικο κλαρί
κι' όταν ανοίξη τα κλεισμένα μάτια
όλη καθώς το μέταλλο αναρρεί.

Και πέφτει μ' ένα βόγγο πληγωμένου
ενώ τα χείλη της γελούν γλυκά.-
Τα χέρια της μέσ' στο κενό σφαδιάζουν,
δυο χέρια σκλαβωμένα, ερημικά.

Και χάνονται πίσω από τα γαλάζια
παραπετάσματα που προχωρούν
σαν πνεύματα γαλήνια που περνούν
χωρίς ν' ανησυχούνε και ν' απορούν.

Οι κριτικοί κινούν βουβά τα χείλη
σαν μ' ακαταδεξία: τι λες εκεί!
Κι' ανησυχούν στ' αλήθεια τι θα πούνε...
«Μια τόσο δίχως χρώμα μουσική»!

ΣΤΗ ΦΙΑΗ ΜΟΥ

Όλα τα άνθη τ' αγαπώ
μεθώ στο άρωμά των
το βλέμμα να βυθίζεται
ποθώ στα χρώματά των.
Υπάρχει όμως έν λεπτόν
πολύ ευώδες άνθος
που δεν μαραίνεται ποτέ
και τ' αγαπώ με πάθος.
Αυτό δε θάλλει στους αγρούς
στους κήπους δεν υπάρχει
και τα αβρά του πέταλα
ο ήλιος δεν θάλλει.
Έδαφος έχει δι' αυτό η τρυφερά καρδιά
με θέρμη απaráμιλλον και λέγεται Φιλία!

ΣΕ ΣΕΝΑ

Ξέρω να ψάξω και να βρω
διαμάντια και ζαφείρια χίλια
κι' απ' του γιαλού το θησαυρό
μαργαριτάρια και κογχύλια

Κ' έτσι τεχνόπλεχτα δετά
μαζί με λουλούδια κι' αστέρια
να τα φορείς καμαρωτά
στο μέτωπό σου και στα χέρια.

Ξέρω στο διάβα σου μπροστά
ρόδα και κρίνους να μαδήσω
ξέρω με λόγια ταιριαστά
τη χάρη σου να τραγουδήσω.

Ξέρω πως κάτι χωριστό
αταίριαστο σε κάθε άλλη
χάρισαν Βάσω μου σε Σε
Μοίρες με τα πανώρια κάλλη.

ΗΘΕΛΑ

Στη φίλη μου Βάσω

Ήθελα νάβρισκα για σε λουλούδια δροσισμένα
νάχουν το χρώμα το γλυκό απ' το θλιμμένο δειλί·
της χαραυγής η εμορφιά θα τάχη μαγεμένα
και απαλά να τα φιλούν οι ευωδιές τ' Απρίλη.
Ήθελα νάβτρισκα για σε γλυκόλαλα αηδόνια
που είναι πόνος της καρδιάς κάθε κελάδημά τους
που απ' της λεύκας την κορφή και της ιτιάς τα κλώνια
λύνουν τον κάθε τους καημό με τη γλυκειά λαλιά τους.

...Να! Διάλεξα στον ουρανό
τα πιο λαμπρά αστέρια
για να σκορπίσουνε για σέ
το φως τους το θλιμμένο
κι' ανάμεσά τους να γελά
με εμορφιά αιθέρια
το φεγγαράκι ολόγιομο
σ' ολόχρυσά ντυμένο.

Ήθελ' ακόμη απ' του γιαλιού
τη δροσισμένη άκρη
κι' απ' της θαλάσσης το βυθό
να μάζεψα για σένα
κογχύλια, διαμαντόπετρες
σαν της θεάς το δάκρυ
να τα περνούσα σε χρυσό
σειρήτι ένα ένα.

Και όταν μόνη σιωπηλή
σε σκέψεις βουτηγμένη
γύρης την ώρια κεφαλή
με τα χρυσά στολίδια
στο χέρι τ' αλαβάστρινο
κι' η αύρα μαγεμένη
φιλή τα ολόχρυσά μαλλιά
με χίλια δυο παιχνίδια,

Όταν τα μάτια θλιβερά
στης Νύχτας το σκοτάδι
καρφώσης με παράπονο,
τότε στη κεφαλή σου
να σκορπισθούν τα λούλουδα

και αηδονιών κοπάδι
γλυκά γλυκά να τραγουδή
τη χάρη τη δική σου.

Το φεγγαράκι από ψηλά
και τα χρυσά τ' αστέρια
να σου μαγεύουν τη θωριά
το λιγερό σου σώμα,
τα πετραδάκια του γιαλού
να λάμπουνε στα χέρια
και στο γλυκό σου το λαιμό·
και θε ν' ακούς ακόμα
τη λύρα μου που με λυγμούς
από μακρυνά θα ψέληνη
το όνειρο το μαγικό με δοξάρια θλιμμένη!

ΝΕΑ ΧΑΡΑ

Μέσ' στην καρδιά μου ένα όνειρο καινούριο έχει φωλιάσει
το νοιώθω με λαχτάρ' από καιρό.
Όμως να θαρρευτώ, η δειλή καρδιά μου ν' αλαφιάσει,
σαν από κάποιο φόβο δεν μπορώ.

Τα χάρδια του της ευτυχίας τους ουρανούς μου ανοίγουν,
μα πριν στα χείλη μου άφτονο φανή
το γέλιο, πάλι κλείνουνε και πάλι δάκρια πνίγουν
τα μάτια μου και την καρδιά μου... αλοί!

Χάλκινη παραστέκεται τσιγγάνα στα όνειρά μου
κι' όλο μου λέει στον ίδιονε σκοπό·
με δάκρια θα υποδέχουμε την κάθε νέα χαρά μου
και θα πεθαίνη κάθε που αγαπώ.

Μ' ας είναι, νέο μου όνειρο, για λίγο, ναι μονάχα,
χάιδεψε τις πληγές μου μιαν αυγή
και θα το νοιώσω εγώ βαθιά το χάρδι σου... τι τάχα
κι' αν θα γίνη μια καινούργι' αυτό πληγή;

Η ΕΥΧΗ ΜΟΥ

Τώρα που όλοι σου στέλνουνε ολόθερμες ευχές
ο δρόμος προς σ' ανοίγεται με άνθη στολισμένος
Σε συνοδεύουν τάσματα τα γέλοια κ' οι χαρές
κι ο δρόμος Σου μοσχοβολά με ρόδο πουν σπαρμένος

Τώρα που τα πουλάκια ακόμα με λαχτάρα
Χίλιες ευχές σου στέλνουν μ' ολόγλυκεια φωνή
πρόσεξε και στ' αγέρι να δης με τι γλυκάδα
σου ψιθυρίζει πάντα την ιδική μ' Ευχή

Το ξεύρω πως για Σένα
είναι μικρή πλασμένη
αν τούτοις πίστευσέ με
από καρδιάς βγαλμένη

«Με χίλια ροδοπέταλα
Σε ραίνω λατρευτή μου
Σου εύχομαι χρυσή ζωή»
αυτή είναι η Ευχή μου.

